

Georgij Marčenko

Karel Marx?

Temné pozadí
marxismu
v černé magii

Edice Samizdat

Téma této knihy je velmi temné.

Jistě nikomu není k smíchu, že marxistické filozofii padlo za oběť mnohem více lidí, než je obětí dvou světových válek dvacátého století. Zlo existuje a *zlo je hmatatelné*.

Nesmíme zapomínat, že existuje dobro a že též *dobro je hmatatelné*. Dobro má převahu nad zlem. Dobro vítězí.

Bůh každého z nás stvořil něžnou láskou. Bůh každého z nás stále miluje. Stále. V lásce Boží se *ne-máme čeho bát*.

Georgij Marčenko

Karel Marx?

*Temné pozadí
marxismu
v černé magii*

Nový překlad z ruského originálu zhotovil
David Tománek
Chicago 2022

Edice Samizdat

O této edici

K samizdatovému vydání této knížky jsem se dostal náhodou koncem roku 2021 a začal se zajímat o její pozadí. Očekávám, že manuskript pochází z pozdních sedmdesátých až raných osmdesátých let dvacátého století. Domnívám se, že manuskript, který byl rozmnožován v samizdatu, nenese copyright a nebo že autorská práva vypršela. Jako podklad textu jsem měl k dispozici pouze částečně čitelnou fotokopii průklepu českého překladu a kopii ruského originálu bez titulní stránky. Podle tohoto originálu, za pomoci české samizdatové verze, jsem zhotovil tento nový český překlad. Text překladu je volně přístupný na webové stránce

<http://velehradchicago.org/texts/MM/Marchenko-Marx-cz.pdf>

Veškerá autorská práva vyhrazena autorem manuskriptu Georgem Marčenkem © 2022. Práva tohoto překladu vlastní David Tománek. Reprodukce k finančnímu výtěžku zakázána.

David Tománek

Chicago, květen 2022

* * *

Dříve než se Marx stal ekonomem a proslaveným komunistou, vzdal hold humanismu. Dnes je třetina světa marxistickou. V té či oné formě je marxismus uznáván mnohými i v kapitalistických zemích. Jsou křesťané – a někdy i duchovní ve vysokém postavení – kteří jsou přesvědčeni, že i když Kristus kázal mnoho pravdivého o království nebeském, správnou odpověď na to, jak pomoci hladovým, strádajícím a utlačovaným zde na zemi bychom měli hledat u Marxe.

Říká se, že Marx byl hluboce lidský. Měl jedinou myšlenku: jak pomoci utlačovaným masám. Měl za to, že jsou utlačovány kapitalismem. Jakmile tento prohnilý systém bude zničen, vznikne po přechodném období diktatury proletariátu společnost, ve které bude každý (v kolektivních podnicích) pracovat podle svých schopností a dostávat podle svých potřeb. Nebude více vlády, která by potlačovala jednotlivce, ani válek, ani revolucí, pouze všesvětové bratrství národů na věčné časy.

K dosažení takového štěstí nestačí jen zničit kapitalismus. Marx napsal: "Zrušení náboženství jako iluzorního štěstí lidstva je nutné k dosažení skutečného štěstí. Potřeba vzdát se iluzí o vlastní pozici je potřebou vzdát se pozice, která potřebuje iluze. Kritika náboženství je tedy v podstatě kritikou onoho

slzavého údolí, jehož posvátnou svatozáří je náboženství". ("Ke kritice hegelovské filozofie práva". Úvod.)[1]

Marx byl proti náboženství, protože mu náboženství bránilo plně realizovat komunistické ideály, v nichž viděl jedinou odpověď na všechny světové problémy.

Tak vysvětlují svůj postoj marxisté. Existují také duchovní, kteří jsou stejného názoru. Pastor Oesterreicher (Velká Británie) řekl v jednom ze svých kázání následující: "Komunismus, v jakékoli podobě, dobrý nebo špatný, je ve své podstatě hnutím za osvobození od vykořisťování člověka člověkem. Ze sociologického hlediska byla církev v minulosti, stejně jako do značné míry dnes, na straně vykořisťovatelů."

Karel Marx, jehož teorie stěží uhasí onu žízeň po spravedlnosti a bratrství a jejíž kořeny nacházíme u židovských proroků, nenáviděl náboženství, protože se ho používalo jako nástroje k udržování stavu, kde děti byly otroky a umíraly prací, abychom my v Anglii zbohatli. Před sto lety nebyla slova "náboženství je opium lidstva" planými řečmi... My, členové Těla Kristova, musíme v pokorné lítosti přiznat, že jsme hluboce zavázáni každému komunistovi.[2]

Jako křesťan sám miluji lidi a přeji jim vše dobré. Bez váhání bych přijal anarchismus, komunismus nebo fašismus, pokud by jim skutečně šlo o štěstí lidstva. Věnoval jsem nemálo času a úsilí na stu-

dium Marxových myšlenek a narazil jsem na některé překvapivé věci, o které bych se rád podělil s čtenáři.

Marxismus ohromuje lidský rozum, protože je úspěšný, i když tento úspěch naprosto nic neznamená. Vždyť koneckonců úspěch mívají i podvodníci. Úspěch může být stejnou mírou následkem bludu nebo pravdy. Neúspěch může být někdy i cenným, pakliže nám otevírá cestu k hlubší pravdě. Proto budeme analyzovat některá Marxova díla bez ohledu na jejich úspěch.

V raném mládí byl Marx křesťanem. První z jeho známých prací se nazývá "Spojení věřících s Kristem podle Janova evangelia, kap. 15, verše 1–14, jeho podstata, bezpodmínečná nutnost a jeho vliv." V této práci nacházíme následující nádherná slova: "Spojení s Kristem spočívá v nejužším a nejživějším společenství s Ním, tím, že máme neustále před očima a ve svém srdci Jeho. Proniknutí tou největší láskou k Němu, obracíme svá srdce zároveň k našim bratrům, které On sám s našimi srdci těsně spojil a za která se také sám obětoval."^[3]

Marx tedy věděl, jak se lidé mohou bratrsky milovat. Tento vztah je křesťanství vlastní.

Pokračuje dál: "Tímto způsobem spojení s Kristem vnitřně povznáší, utěšuje v utrpení, uklidňuje, a dává nám srdce otevřené vůči lidské lásce ke všemu vel-

kému, vznešenému, nikoli ze ctižádosti anebo z touhy po slávě, ale pouze pro Krista.”[4]

Přibližně ve stejné době píše ve své eseji “Úvahy mladého muže při volbě povolání”: “Samo náboženství nás učí, že ten ideál, o který všichni usilujeme, je sama sebe obětovat za lidstvo; a kdo se opováží odporovat tomuto tvrzení?”

Pokud jsme zvolili povolání, ve kterém můžeme hlavně pracovat pro blaho lidstva, pak se neohneme pod jeho tíhou, protože je to oběť za všechny.[5]

Žádné obrácení nebo odpadnutí nezmění člověka na sto procent. Někdy v mysli člověka předchází přesvědčení nebo nevíra takový převrat přežije a jsou pouze odsunuty do podvědomí.

Starý “Kristův komplex” (mohu-li použít tento výraz) se objevuje v Marxových spisech dlouho poté, co se stal militantním bojovníkem proti náboženství. Dokonce i v tak složitém díle politické ekonomie, jako je “Kapitál”, v němž se úvahám o náboženství věnuje jen malá pozornost, už plně ateisticky naladěný Marx píše, zcela mimo kontext: “Křesťanství se svým kultem abstraktního člověka, zvláště ve svém buržoazním vývoji – protestantismus, deismus atd. – je tou nejvhodnější formou náboženství.”[6]

Nezapomínejme, že Marx byl kdysi věřícím křesťanem. Když maturoval na gymnáziu, stálo v jeho posudku pod rubrikou “Náboženské vědomosti”: “Jeho

znalosti křesťanské víry a morálky jsou podstatné, a má značné znalosti dějin křesťanské církve.”[7]

Krátce po obdržení tohoto certifikátu se v jeho životě stalo něco záhadného. Dlouho předtím, než ho Moses Hess v roce 1841 přivedl k socialistickému názoru, se Marx stal hluboce a vášnivě protináboženským. Tento duch se v něm začal objevovat už ve studentských letech. V jedné ze svých básní píše: “Toužím pomstít se Tomu, kdo vládne shůry.” To znamená, že byl přesvědčen, že Vládce shůry existuje. Hádal se s ním, i když mu Bůh v ničem neublížil.

Marx pocházel z poměrně zámožné rodiny. V dětství nehladověl a ve studentských letech si žil mnohem lépe než mnozí jeho kamarádi. Co způsobilo tuto zuřivou nenávist vůči Bohu?

Jeho osobní motivy neznáme. Nebyl snad Marx v tomto vzdorném projevu pouze hlásnou troubou někoho jiného? Ve věku, kdy se každý normální mladík nechá unášet krásnými sny o konání dobra druhým a připravuje se na volbu povolání, se u něho objevují tyto řádky (v básni “Prokleté kouzlo zoufalce”):

Tak mi Bůh vyrval
všechno, co je mé,
V prokletí a mukách osudu.
Všechny jeho světy nenávratně zmizely!
Nezbývá mi nic jiného než pomsta!

* * *

Já vysoko pozvednu svůj trůn,
Chladný a hrozný bude jeho vrchol.
Základem jeho je pověřivé mrazení,
Obřadním mistrem
je ta nejtemnější agónie.

Kdo se dívá zdravým zrakem,
Odvrací se, smrtelně bledý a otupělý,
Zachvácen slepou a chladnou smrtelností,
Nechť vlastní radost připraví mu hrob.[8]

Slova “vysoko pozvednu svůj trůn” a vyznání, že z toho, kdo sedí na trůnu, vychází jen strach a agónie, mi připomínají hrdé chvástání Lucifera: “Vyšplhám se až k nebi, nad Boží hvězdy svůj trůn vyvýším.”(Izajáš 14,13).

K čemu potřeboval Marx takový trůn? Odpověď nalézáme v málo známém dramatu, které Marx napsal také za studentských let. Drama se jmenuje “Oulaniem”. K vysvětlení tohoto názvu je nutná odbočka.

Existuje církev satanistů. Jedním z jejích rituálů je “černá mše”, kterou žrec (pohanský kněz) slouží o půlnoci. Tmavohnědé svíčky jsou postaveny do převrácených svícňů. žrec je v bohatě zdobeném mešním rouchu, oblečeném naruby. Vše v modlitební knížce se čte nazpět, od konce po začátek. Svatá jména Boha, Ježíše, Marie se čtou pozadu. Kříž se

věší hlavou dolů nebo se po něm šlape nohama. Tělo nahé ženy je jako oltářem. Posvěcená hostie, ukradená z nějakého kostela, je pojmenována “satan” a používá se jí k zesměšněnému “přijímání”. Při “černé mši” se spaluje Bible. Všichni přítomní slibují, že se dopustí všech sedmi smrtelných hříchů uvedených v katolickém katechismu a nikdy nebudou konat žádné dobré skutky. Pak následují orgie.

Uctívání d'ábla je velmi staré. V Deuteronomiu čteme, že Židé “přinášeli oběti démonům” (Deuteronomium 32,17). Později si izraelský král Jeroboam “ustanovil vlastní kněžstvo pro obětní výšiny, pro ty kozly a telata, jež vyrobil.” (2 Letopisů 11,15).

Je příznačné, že “Oulanem” je zkomolenina posvátného jména, anagram (přesmyčka písmen) slova “Emmanuel”, biblického jména Ježíš, což znamená v hebrejštině “Bůh s námi”. Takové zkomoleniny jmen se v černé magii považují za velmi účinné.

Dramatu “Oulanem” lze porozumět pouze, seznámíme-li se s podivným přiznáním Marxe, které učinil v básni “Houslista”:

Pekelné páry se zvedají a naplňují mozek,
Pokud se nezblázním
a srdce mé se radikálně nezmění.
Vidíš tento meč?
Princ temnot
Prodal mi ho.

Tyto řádky nabývají zvláštního významu, víme-li, že v obřadech vyššího zasvěcení do satanského kultu je kandidátovi prodán kouzelný meč, který zaručuje jeho úspěch. Platí se za něj krví odebranou z jeho žil, kterou ve smlouvě upíše svou duši po smrti satanovi.

A nyní budu citovat drama "Oulanem":

Neboť bije čas a dává znamení.
Stále směleji hrají tanec smrti.
A oni též: Oulanem, Oulanem.
To jméno zní jako smrt,
Zní, dokud nezanikne v bídné křeči.
Stůj! Teď už chápu.
Zvedá se to z mé duše
čisté jak vzduch, silné jak mé kosti...
A přesto tě, zosobněné lidstvo,
mohu uchopit a rozdrtit děsivou silou
svých mocných rukou.
Když se přede mnou a tebou
otevře temná propast,
Tak se do ní zřítíš a já za tebou.
Se smíchem ti zašeptám do ucha:
"Následuj mě dolů, příteli!"

Písmo svaté, které Marx studoval na gymnáziu a znal celkem dobře v dospělosti, říká, že ďábel byl "andělem svrženým do propasti" (Zj. 20,3). Marx chce

svrhnout celé lidstvo do této propasti připravené pro ďábla a jeho anděly.

Kdo v tomto dramatu mluví ústy Marxe? Očekává se od mladého muže, že bude snít o tom, jak se lidstvo zřítí do propasti (do “vnější temnoty”, jak ji nazývá Bible), a jak sám se smíchem bude následovat ty, které k nevíře zavlékl?

Nikde na světě se nepěstuje podobný ideál kromě obřadů svěcení na nejvyšší stupeň “církve” satanistů. Pro Oulanem nadchází čas smrti. Zde jsou jeho slova:

Zahynul jsem, zahynul.
Můj čas vypršel.
Hodiny se zastavily,
bezvýznamný řád se rozpadl.
Brzy si přitisknu
věčnost na svou hrud'.
A s divokým kvílením
Prokleji celé lidstvo.

Marx rád opakoval slova Mefista z Goethova “Fausta”: “Vše, co existuje, si zasluhuje zničení”. Vše, včetně proletariátu a soudruhů v boji. Marx tato slova cituje v “18. brumairu Ludvíka Bonaparta” (pozn. překl.: brumaire je název měsíce ve francouzském revolučním kalendáři). Stalin podle těchto slov jednal a zničil nakonec i vlastní rodinu.

Členové satanistického kultu nejsou materialisté. Věří v posmrtný život. Oulanem – osoba, jejíž prostřednictvím Marx mluví – nepopírá existenci posmrtného života. Dokonce ho uznává, ale pouze jako život naplněný nejvyšší nenávisť. Je třeba poznamenat, že “věčnost” znamená “muka” pro démony. Proto Ježíši vyčítali: “Co je ti po nás, Boží Synu? Přišel jsi nás předčasně trýznit?” (Matouš 8,29).

To samé nacházíme i u Marxe :

Ha, věčnost, ta naše věčná bolest,
Nepopsatelná, nezměrná smrt!
Odporná, vymyšlená! Aby námi pohrdala –
Námi, kteří, jako hodinový mechanismus,
Slepě a mechanicky, dle schématu,
bezúčelně sledujeme
hloupý kalendář času a prostoru.
Mimo náhodou objevený zánik...

Začínáme chápat, co se s mladým Marxem stalo. Měl křesťanskou výchovu, ale neuplatnil ji v praxi. Jeho korespondence s otcem nasvědčuje, že utrácel spoustu peněz na zábavu a kvůli tomu se neustále s rodiči hádal. V tomto stavu se zapletl do sítě velmi tajného kultu satanistů a prošel rituálem zasvěcení. Satan, kterého ctitelé vídají v halucinacích při orgiích, promlouvá jeho ústy, a proto se stává Marx jen hláskou troubou satana, když hlásá: “Chci se pomstít Tomu, kdo vládne shůry.”

Vraťme se ke konci dramatu “Oulanem”:

Pa! Mučený na ohnivém kole,
Musím vesele tančit v kruhu věčnosti:
Kdyby mimo ni ještě něco bylo,
Skočil bych tam, i kdybych přitom
měl zničit celý svět,
Co stojí mezi ní a mnou!
Ten musí být zničen s prokletím.
Vlastníma rukama zardousím
jeho vzdorovité bytí.
V objetí musí tiše zmizet.
A pak – dolů, pohroužit se v nicotu.
Úplně zmizet a nebýt – to by byl život...[9]

V dramatu “Oulanem” dělá Marx vlastně totéž, co ďábel: proklíná celé lidstvo.

“Oulanem” je pravděpodobně jediným dramatem na světě, kde jsou všechny postavy přesvědčeny o své zkaženosti a chlubí se tím jako na slavnosti. V tomto dramatu není bílé a černé, není Klaudius a Ofélie, Jago a Desdemona. Všechno je v něm černé a všichni se vykazují povahovými rysy Mefista. Všichni účastníci jsou démoničtí, neřestní, a určeni k zániku.[10]

Když to Marx psal, bylo mu – jako předčasně vyspělému géniovi – 18 let. Program jeho života byl již tehdy zcela jasný. O službě lidstvu, proletariátu nebo socialismu tu nemohla být žádná řeč. Chtěl

zničit svět, postavit si trůn, jehož základem je lidské zděšení.

V této fázi formace Marxových názorů přitahují pozornost některé záhadné pasáže v jeho korespondenci s vlastním otcem. Syn tehdy píše: “Závoj spadl, má svatyně svatých byla zpusťošena, musel jsem tam umístit nové bohy.”^[11] Toto napsal 10. listopadu 1837 mladý muž, který se do té doby hlásil ke křesťanství. Prohlašoval, že Kristus žije v jeho srdci. A najednou tomu tak nebylo. Jací noví bozi zaujali místo Krista?

Otec odpověděl (10. února 1838): “Netrvám na vysvětlení záhady, ačkoliv se to zdá velmi pochybné.” Co to bylo za záhadnou věc? Až dodnes nebyl žádný životopisec schopen tato podivná slova vysvětlit.

Werner Blumberg ve své knize “Portrét Marxe” cituje dopis Marxova otce svému synu z 2. března 1837: “Tvůj úspěch, naděje na proslavení svého jména, stejně jako tvůj pozemský blahobyť – nejsou tím jediným přáním mého srdce. To jsou iluze, které jsem uchovával dlouho, avšak mohu tě ujistit, že jejich uskutečnění by mě neudělalo šťastným. Jen pakliže tvé srdce zůstane čisté a lidské, a pokud úplně nezatvrdne pod vlivem nějakého démona – pouze tehdy budu šťastný”.

Co přimělo otce neočekávaně vyjádřit obavy před démonickým vlivem na svého mladého syna, který

se dosud hlásil ke křesťanství? Nebyly příčinou toho verše, které dostal od syna ke svým 55. narozeninám?

Následující citát pochází z Marxova epigramu na Hegela:

Všechny výrazy, kterým učím,
se promíchaly v ďábelskou směs,
takže si z toho každý může vybrat, co chce.

Ve své básni "Bledá dívka" píše:

Ztratil jsem nebe
A to moc dobře vím.
Má duše, kdysi věrná Bohu,
Nyní určena je do pekla.

Komentáře jsou zbytečné.

Marx začal s ctižádostí v umění. Jeho básně a dramata jsou důležitá z hlediska odhalení jeho vnitřního světa, avšak protože nemají velkou literární hodnotu, zůstala nepovšimnuta. Neúspěchy v malířství a architektuře nám daly Hitlera, v dramaturgii Goebbelse, ve filozofii Rosenberga. Marx odhodil poezii pro svou revoluční kariéru ve jménu satana a vystoupil proti společnosti, která jeho poezii neoceníla. Možná, že to byl jeden z motivů jeho vzpoury proti všemu a všem. Opovržení jím jako Židem k tomu mohlo být dalším podnětem.

Dva roky po tom, co mu otec sdělil své obavy, napsal mladý Marx v roce 1839 disertační práci “Rozdíl mezi přírodní filozofií Demokrita a přírodní filozofií Epikura”. V předmluvě k této disertaci na sebe plně vztahuje přiznání Aischilovského Promethea: “Správně řečeno, nenávidím všechny bohy.”[12] To zdůrazňuje slovy, že je proti všem bohům na zemi i na nebi, kteří neuznávají lidskou uvědomělost jako nejvyšší božstvo.

Marx byl zapřisáhlým nepřítelem všech bohů, člověkem, který od prince temnoty koupil meč za cenu své vlastní duše. Za svůj cíl prohlásil strhnout celé lidstvo do propasti a tam ho se smíchem následovat.

Opravdu koupil Marx meč od satana?

Jeho dcera Eleanor napsala knihu s názvem “Maur a generál – vzpomínky na Marxe a Engelse”. Líčí, že jí a sestře vyprávěl Marx mnoho příběhů, když byly ještě děti. Nejvíce se jí líbila historka o jistém Hansi Reklvi. Toto vyprávění trvalo mnoho měsíců a nikdy nebralo konce. Hans Rekle byl kouzelníkem, vlastnil hračkářství, a byl hluboce zadlužen. A i když byl kouzelníkem, potřeboval stále peníze. Proto proti své vůli musel prodat všechny své věci, jednu po druhé, ďáblu... “Některé z těch příhod byly tak hrůzostrašné, že nám vstávaly vlasy na hlavě.”[13]

Je to normální, aby otec vyprávěl svým dětem hrů-

zostrašné historky o prodeji toho nejcennějšího, co mají, satanovi? Robert Payne ve své knize “Marx” také podrobně vypravuje, že podle slov Eleanory nešťastný kouzelník Rekle prodával své hračky jednu za druhou, neochotně, a držel si je až do poslední minuty. Ale protože podepsal smlouvu s ďáblem, nemohl se z toho vyvléknout.[14]

Marxův životopisec komentuje: “Sotva lze pochybovat, že by tyto nekonečné příběhy nebyly autobiografické... Měl démonický názor na svět a byl posedlý démonickou zlomyslností. Občas se zdálo, že si uvědomuje, že koná ďáblovu dílo.”

Když Marx dokončoval “Oulanem” a jiná díla své rané tvorby, přiznává, že uzavřel smlouvu se satanem. Na socialismus si ani nevzpomněl. Dokonce proti němu bojoval. Byl redaktorem německých novin “Rýnské Noviny”, které neuznávaly ani teoretickou hodnotu komunistických myšlenek a zastávaly názor, že “v současné podobě byly absolutně nepůsobivé k praktickému životu.” “Jakmile se pokusy uvést komunistické myšlenky do praktického života masově rozšíří a stanou se nebezpečnými, mohou být zastaveny jen zbraněmi,” napsaly tyto noviny.

V těch letech se Marx setkal s Mosesem Hessem – osobou, která sehrála v jeho životě nejdůležitější roli a přivedla ho k socialistickému ideálu.

V dopise B. Auerbachovi (roku 1841) charakterizuje

M. Hess Marxe jako “největšího, možná jediného filozofa současnosti...” “Doktor Marx – to je můj idol”, píše Hess. “Je to ještě docela mladý muž (není mu víc než 24 let); ten ale zasadí konečnou ránu středověkému náboženství a filozofii.”[15] Takže prvním cílem bylo zasadit ránu náboženství, nikoli socialismus.

Georg Jung, další přítel Marxe v těchto letech, to formuluje ještě jasněji v dopise Arnoldu Rugeovi (z 18. října 1841): “Marx jistě vyžene Boha z nebe... Marx nazývá křesťanské náboženství tím nejnemorálnějším náboženstvím ze všech.”[16] To je divné, že? Marx věřil, že první křesťané zabíjeli lidi a jedli jejich maso. Ukazuje se, že si to samé mysleli ti, kteří zasvětil Marxe do hlubin satanismu.

Není pravda, že Marx zaujal protináboženský postoj, protože mu náboženství bránilo sledovat a uskutečňovat ideál, jak pomoci lidstvu. Naopak – Marx všechny bohy nenáviděl a netoleroval ani zmínku o Bohu. Socialismus byla jen návnada na přilákání proletariátu a inteligence k realizaci ďábelského ideálu. Když sovětská vláda hned na začátku prohlásila: “Vyžehněme kapitalisty ze země a Boha z nebe”, uskutečnila Marxův odkaz.

Již dříve jsem zmínil o komolení jmen jako jednoho z rysů černé magie. Převrácení tohoto typu pronikla celé Marxovo dílo a smýšlení; používal je všude.

Na Proudhonovu knihu “Filozofie bídy” odpověděl knihou “Bída filozofie”. Napsal: “Místo zbraní kritiky musíme používat kritiku zbraní” atd.

Zamysleli jste se někdy nad Marxovým účesem? V té době nosili muži obvykle plnovous, ale ne takový jako on, a nenosili dlouhé vlasy. Marxův účes je charakteristickým pro učedníky Joanny Southcottové – satanské kněžky, která tvrdila, že je ve spojení s démonem Silochem.[17]

Je zajímavé, že téměř 60 let po smrti Southcottové v roce 1814 “se ke skupině jejích následovníků v Chathamu přidal voják Jamese White, který po skončení služby v Indii převzal vedení místní skupiny, aby dále rozvíjel učení Joanny... s komunistickým podbarvením”. [18]

Marx nemluvil o metafyzice před veřejností, avšak můžeme se o jeho názorech dozvědět od těch, s nimiž se stýkal. Jedním z účastníků jeho První internacionály byl Michail Bakunin, ruský anarchista, který napsal, že ďábel je první volnomyšlenkář a zachránce světa, který vysvobodí Adama a dá mu na čelo pečeť lidskosti a svobody, čímž ho učiní neposlušným.[19]

Bakunin nechválí pouze Lucifera. Má konkrétní program pro revoluci, ale ne takovou, která by vysvobodila bídné z útlaku. Píše: “V této revoluci musíme v lidech probudit ďábla, abychom v nich probudili ty

nejnižší vášně.[20]

Karel Marx založil První internacionálu spolu s Bakuninem, který se držel tohoto podivného programu. Bakunin napsal, že Proudhon, další socialistický myslitel a v té době přítel Marxe, také “uctívá satana”. [21] Byl to Hess, který seznámil Marxe s Proudhonem a který nosil stejný charakteristický účes jako všichni ostatní satanisté 19. století.

Ve svém díle “O spravedlnosti v revoluci a církvi” prohlašuje Proudhon, že Bůh je prototypem bezpráví. “Získáváme poznání i navzdor Němu, přebíráme společnost oddělenou od Něho. Každý krok vpřed je vítězství, kterým překonáváme Božství.” Proudhon volá: “Bůh, to je hloupost a zbabělost. Bůh je pokrytectví a lež. Bůh je tyranie a bída. Bůh je zlý. Kdekoli se člověk klaní před oltářem, odsuzuje se lidstvo k otroctví králům a kněžím. Přísahám, Bože, s rukou zdviženou k nebi, že nejsi nic jiného než kat mé mysli a hůl mého svědomí. Bůh je v podstatě proti kultuře, proti svobodě, proti člověku...”

Proudhon prohlašuje Boha za zlého, protože člověk Jeho stvoření – je skrz naskrz zlý. Tyto myšlenky nejsou původní. Jsou obvyklým obsahem kázání v kultu satana.

Později se Marx s Proudhonem pohádal a napsal knihu, ve které vyvrací jeho “filozofii bídy”, ze které jsou převzaty výše uvedené citáty. Ale Marx polemi-

zoval jen s méně důležitými ekonomickými názory. Neměl nic proti Proudhonově démonické vzpouře.

Zde je nesmírně důležité konkrétně zdůraznit, že Marx a jeho společníci, i když byli proti Bohu, nebyli ateisty v tom smyslu, jak se očekává u moderních marxistů. To znamená, že zatímco otevřeně popírali Boha, **nenáviděli Toho, o jehož existenci nepochybovali. Zpochybňovali ne Jeho existenci, ale Jeho suverenitu.**

Když v roce 1871 v Paříži vypukla komunistická revoluce, prohlásil komunard Florence: “Naším nepřítelem je Bůh. Nenávist k Bohu je počátkem moudrosti.”

Marx si vysoce cenil komunardů, kteří tento cíl otevřeně sledovali. Ale co to má co dělat se spravedlivým rozdělením majetku a lepším společenským zřízením? To jsou pouze vnější návnady, které zakrývají pravý cíl: úplné vymýcení Boha a úcty k Němu. Dnes vidíme důkazy v zemích jako rudá Čína, Albánie a Severní Korea, kde byly donedávna všechny kostely, mešity a pagody zavřené.

Na toto téma napsal Marx velmi zajímavé básně. Z uměleckého hlediska nemají valné hodnoty, ale myšlenky v nich vyjádřené si zaslouží pozornosti. V Marxových básních “Kouzla zoufalců” a “Lidská pýcha” je nejvyšší věc, za kterou se člověk modlí, vlastní velikášství. Je-li člověku souzeno zemřít dů-

sledkem vlastního velikášství, bude to kosmickou katastrofou, avšak on sám zemře jako Bohu podobná bytost oplakávaná démony.

Marxova balada "Houslista" obsahuje zpěvákovy stížnosti na Boha, který nerozumí a neuznává jeho umění. Pochází z temné propasti pekla, "působí démonicky na rozum, očarovává srdce, a jeho tanec je tancem smrti". Pěvec vytasí svůj meč a vrazí ho do srdce básníka. Umění, které vychází z temné propasti pekla a působí démonicky na rozum... Vzpomínám si na slova amerického revolucionáře Jerryho Rubina v jeho knize "Dělej!": "Míchali jsme mládí, muziku, sex, drogy a ducha rebelie se zradou, a takové kombinaci lze těžko odolat."

Další Marxova báseň, ve které se otevřeně přiznává, že jeho cílem není zlepšení, reformace, anebo revoluční přeměna světa, nýbrž jeho zničení a radost, kterou z tohoto zničení bude mít, obsahuje následující řádky:

S pohrdáním mrštím svou rukavici
Přímo do tváře světa.
A uzřím pád obřího trpaslíka,
který mou nenávist nezchladí.
Potom, podoben Bohu a vítězný,
budu bloudit troskami světa.
A vlévaje mocnou sílu do svých slov,
budu se cítit rovný Stvořiteli.

Po vnitřním boji přijal Marx satanismus. Dopsal básně, jež jsou výsledkem bouře v jeho duši, až když byl vážně nemocen. V té době píše o svém “rozhořčení, že je nucen udělat si modlu z názoru, kterým pohrdá. Je mu z toho špatně.”[23]

Hlavní důvod Marxovy konverze ke komunismu je jasný z již citovaného dopisu jeho přítele Georga Junga A. Rugeovi. Tím důvodem nebyla emancipace proletariátu anebo touha nastolit lepší společenský řád. Jung píše: “Jestliže se Marx, Bruno Bauer a Feuerbach spojí, aby založili teologicko-politický časopis, měl by se Bůh obklopit všemi svými anděly a začít truchlit sám nad sebou, protože Ho tato trojice jistě vyžene z nebe...”[24]

Všichni aktivní satanisté žijí neuspořádaným, promiskuitním životem. Marx nebyl výjimkou. Arnold Künzli ve své knize “Marx – Psychografie” píše, že Marx nesl vinu na sebevraždě svých dvou dcer a jednoho zetě. Tři děti mu zemřely na podvýživu. Dcera Laura, manželka socialisty Lafarguea, také pochovala své tři děti a poté spolu s manželem spáchala sebevraždu. Druhá dcera Eleanor se rozhodla se svým manželem udělat totéž, ale ten to poslední chvíli odmítl a zemřela jen ona. Rodiny satanistů jsou prokleté.[25]

Marx se necítil povinen pracovat na materiálním zabezpečení své rodiny, ačkoli to mohl snadno udě-

lat za pomoci svých vynikajících jazykových znalostí. žil z finanční podpory Engelse. Měl nemanželské dítě se služebnou. Později toto dítě přepsal na Engelse, který s touto komedií souhlasil. Hodně pil. Rjazanov, bývalý ředitel Institutu Marx-Engelse v Moskvě, tuto skutečnost přiznává ve své německy psané knize “Karel Marx jako myslitel, člověk a revolucionář”.[\[26\]](#)

Když už jsme se zmínili o Engelsovi, povězme si o něm pár slov. Engels vyrůstal ve zbožné rodině a v mládí psal krásnou duchovní poezii. Nevíme, za jakých okolností ztratil víru, ale po seznámení s Marxem o něm napsal následující:

Za kým se to řítí s divokou zběsilostí?
Černoušek z Trevíru (rodiště Marxe),
vzácná příšera.
Nechodí ani neběhá,
ale poskakuje na kopytech,
Zachvácen vztekem,
jako by se snažil uchopit
vzdálený baldachýn nebe
a strhnout ho k zemi.
Zdvihá ruce vysoko do vzduchu,
zatíná zlobně pěst a neúnavně zuří,
jako by ho deset tisíc démonů
tahalo za vlasy.[\[27\]](#)

Engels začal pochybovat o křesťanství po přečtení

knihy liberálního teologa Bruno Bauera. V jeho duši probíhal zoufalý boj, o němž napsal: “Modlím se každý den, a dokonce celé dny, za pravdu; začal jsem s tím v okamžiku, když jsem zapochyboval, a přesto se ke své víře vrátit nemohu... Topím se v slzách, když tohle píšu...”[28] Engels nenašel způsob, jak se vrátit zpět ke slovu Božímu, a přidal se k tomu, kterého sám nazval “netvorem posedlým tisíci démony”. Zažil to, co by se dalo nazvat zvrát.

Kdo tedy byl tento Bruno Bauer, liberální teolog, který sehrál rozhodnou roli ve zničení křesťanské víry u Engelse a který posílil Marxe v novém, bezbožném způsobu života? Měl co společného s démony? Stačí si přečíst, co Bruno Bauer napsal (6. prosince 1841) svému příteli A. Rugemu, který též byl přítelem Marxe a Engelse:

“Přednáším zde na univerzitě před mnoha posluchači. Nepoznávám sám sebe, když se z katedry rouhám. To rouhání je tak drzé, že těmto nevinným dětem vstávají vlasy na hlavě. Když se tak rouhám, uvědomuji si, že doma zbožně píšu apologetické fráze ve prospěch Písma svatého a Zjevení. Tak či onak, jakmile vystoupím na katedru, zmocní se mě ten hrozný běs, kterému nejsem schopen odporovat, a podlehnu mu... Můj duch rouhání bude ukojen teprve, až budu smět jako profesor otevřeně hlásat ateistický systém”.[29]

Člověk, který přesvědčil Engelse, aby se stal komunistou, byl tentýž Moses Hess, který předtím o témž přesvědčil Marxe. Po setkání s Engelsem v Kolíně nad Rýnem Hess napsal: “Odešel ode mně jako nejhorlivější komunista. Tímto způsobem ničím.”[30] Nebyl tohle nejvyšší cíl Hessova života? To je hlavní cíl Lucifera.

Stopy křesťanství z Engelsova vědomí přesto nikdy úplně nevymizely. V roce 1865 vyjadřuje svůj obdiv k reformační hymně (Lutherovu chorálu) “*Hrad přepevný jest Pán Bůh náš*” a nazývá jí “Marseillaisou” 16. století (Úvod do dialektiky přírody).[31] A to není jediný Engelsův výrok ve prospěch křesťanství.

Tragédie Engelse se rozvíjí dále a hlouběji než u Marxe. Vezměme si například skvělou báseň napsanou v mládí mužem, který se později stal Marxovým nejhorlivějším společníkem v ničení náboženství:

1. Pane Ježíši Kriste, Synu Boží,
sestup ze svého trůnu a spas mou duši.
Ó, přijď se svou milostí,
v nádheře své otcovské vznešenosti.
Dej mi poklonit se před tebou!
Plná lásky a vznešenosti,
bez smutku je radost,
s níž chválíme našeho Spasitele!

2. A když vydechnu naposledy,
Pocit'ujíce nad sebou dech smrti,
Dej mi pevně se držet Tebe;
Až se mé oči zatmí,
A tep se zastaví,
Nechť mé tělo v Tobě vychladne!
V nebi bude můj duch
bez konce velebit tvé jméno,
protože je ve Tvých rukou.

3. Ó, nastala doba radosti,
když na Tvé milované hrudi
budu osvobozen od smrti.
Už vidím, Bože – chválím Tebe –
Jako všechny, co mi byli drazí,
a mohu je objímat navždy!
Navždy, navždy, navždy živý
a stojící před Tebou!
Jen Tebe uzříť –
A život můj znovu rozkvete.

4. Tys přišel osvobodit lidstvo
od smrti a zla,
Abys mu přinesl své štěstí a požehnání.
Kéž se nyní, s Tvým příchodem,
na zemi vše změní,
a kéž každému odplatíš, jak mu náleží.[32]

Poté, co Bruno Bauer do jeho duše zasel pochybnosti, napsal Engels přátelům: “Je psáno: Proste a

bude vám dáno. Hledám pravdu všude, kde je sebemenší naděje na nalezení byt' jen jejího stínu. A přesto nemohu přijmout vaši pravdu jako pravdu věčnou. Naopak je také psáno: Hledejte a naleznete. Kdo z vás dá svému dítěti kámen, když ho požádá o chléb? Tím méně váš Otec nebeský.”

“Když toto píši, derou se mi slzy do očí. Jsem dojatý až do hloubky duše, avšak cítím, že nezahynu. Přijdu k Bohu, po kterém má duše touží. A to je také svědectví Ducha svatého. S tím žiji a s tím také zemřu... Duch Boží svědčí o tom, že jsem dítětem Božím.”

Engels si byl dobře vědom nebezpečí satanismu. Ve své práci “Schelling – filozof v Kristu aneb proměna světské moudrosti v moudrost božskou” napsal: “Od dob hrozná francouzská revoluce posedl značnou část lidstva zcela nový, ďábelský duch. Bezbožnost pozvedá svou hlavu tak nestydatě a arogantně, že musíme myslet na naplnění proroctví Písma v současné době. Podívejme se však, co o bezbožnosti v posledních časech říká samo Písmo svaté. Pán Ježíš říká (Mat. 24,11-13): “A povstane mnoho falešných proroků a svedou mnohé. A protože se rozšíří špatnost, láska mnohých vychladne. Kdo však vytrvá až do konce, bude zachráněn. Toto evangelium o Království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům. A potom přijde konec.” A verš 24: “Povstanou totiž falešní mesiášové a falešní pro-

roci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, takže by svedli (kdyby to bylo možné) i vyvolené.” A Pavel říká ve své druhé epištole Tesalonickým (Tes. 2,3-12): “Musí se objevit ten bezbožník a ztracenec, který se postaví na odpor a povýší se nade všechno, čemu se říká Bůh a co se uctívá.... Za příchodem toho bezbožníka bude stát satanovo působení, všechna jeho lživá moc, znamení a zázraky. Všemi těmi hanebnostmi bude klamat ty, kdo míří do záhuby, protože nechtěli milovat pravdu, která je mohla zachránit. Proto je Bůh vydá napospas bludu, aby uvěřili lži. Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zálibu v hanebnosti.”

Engels píše jako nejhlouběji věřící teolog. Pokračuje: “To už není lhostejnost a chlad vůči Pánu; ne, to je otevřené, zjevné nepřátelství a místo všemožných sekt a stran máme nyní jen dvě: křesťany a odpůrce Krista... Vidíme mezi sebou falešné proroky, kterým byla dána ústa, jimiž se chlubí a rouhají... Bloudí po Německu a chtějí pokradmu proniknout všude, kázat své satanské učení na tržištích a nosit d'áblův prapor z města do města. Strhují s sebou ubohou mládež, aby ji uvrhli do nejhlubší propasti pekla a smrti. Končí slovy Zjevení (Zj. 3,11): “Přijdu brzy. Drž se toho, co máš, aby ti nikdo nevzal vítěznou korunu! Amen.”[33]

Člověk, který napsal tuto poezii, a tak vášnivě varoval před satanismem, člověk, který se modlil se

slzami v očích, aby se zachránil před tímto nebezpečím, člověk, který považoval Marxe za posedlého tisíci démony, se stává Marxovým nejbližším spolupracovníkem v démonickém boji proti náboženství a veškeré morálce (viz Komunistický manifest Marxe a Engelse).

To udělala liberální teologie. Ta nese s Marxem a Engelsem vinu za vyvraždění desítek milionů nevinných lidí komunismem.

Po této smutné, ale nutné odbočce o Engelsovi se vraťme znovu k Marxovi.

Rolf Bauer popisuje Marxovu extravaganci ve své knize "Génius a bohatství". Když studoval v Berlíně, dostával synáček od otce kapesné ve výši 700 tolarů ročně.[34] To byla obrovská suma, protože tehdy vydělávalo jen 5% obyvatelstva víc než 300 tolarů ročně. Během svého života dostal Marx od Engelse přibližně šest milionů francouzských franků (údaj Marx-Engelsova institutu).

Marx vždy toužil po dědictví. Když jeden z jeho strýců umíral, napsal: "Až pes chčípne, dostanu se z nouze". Engels na to odpověděl: "Blahopřeji ti k nemoci, která ti stojí v cestě dědictví, a doufám, že katastrofa nebude otálet."

Když "pes" chčípl, napsal Marx 8. března 1855: "Velmi radostná událost. Včera jsme byli informováni o smrti 90letého strýce manželky. Ta dostane asi sto liber;

mohlo to být víc, kdyby starý pes neodkázal část svých peněz hospodyni.”

Marx nebyl citově spojen ani s lidmi, kteří mu byli mnohem bližší než strýc. Se svou matkou nemluvil. V prosinci 1863 napsal Engelsovi: “Před dvěma hodinami mi přišel telegram, že matka zemřela. Osudu se zachtělo vzít si jednoho člena naší rodiny. Už jsem měl jednu nohu v hrobě. Ale za daných okolností je mně víc zapotřebí než stařeny. Musím zajet do Trieru kvůli dědictví.” To bylo vše, co uměl říct o smrti své matky.

Marx prohrál na burze hodně peněz. I když byl ekonomem, uměl z nějakého důvodu o peníze jen přicházet.

Protože je mezi satanisty vše obklopeno maximálním tajemstvím, máme k dispozici jen náznaky Marxova spojení s nimi. Jeho bezstarostný život může být dalším článkem v řetězci již uvedených údajů.

Marx byl ušlechtilý intelektuál jako Engels, ale jejich korespondence je plná obscénností neobvyklých pro jejich společenské postavení. Sprostých řečí je tam víc než dost, ale v žádném dopise se tito idealisté nezmiňují o svých humanitárních nebo socialistických snech.

Veškeré Marxovo chování a jeho projev měly démonický charakter. Přesto, že byl Žid, napsal ofenzivní protizidovskou knihu nazvanou “židovská otázka”.

Ale jeho nenávisť nezahrnovala pouze Židy. Jeho přítel Weitling napsal: “Obvyklá témata rozhovorů s Marxem jsou ateismus, gilotina, Hegel, provaz a dýka.” Nenáviděl Němce a tvrdil, že “Němce vzkřísit může jen hůl”. Mluvil o “hloupých Němcích” a o tom, že “Němci, Číňané a Židé jsou jako malí pouliční prodavači. Nakonec se zmiňoval o “nechutné národní omezenosti Němců” (A. Künzli. “Marx – Psychografie”). Rusy považoval za lidi nejnižší třídy, za “barbarskou rasu”,^[35] a Slované nazýval “etnickou spodinou”.^[36] A tak jsme si všimli některých náznaků podporujících podezření, že Marx byl satanista.

Marxovým oblíbeným dítětem byla Eleanor. Říkal jí Tussi a často říkal: “Tussi, to jsem já.” Poslechněme si, co říká “Tussi”.

S laskavým svolením Marxe se Eleanor provdala za Edwarda Avelinga, přítele Annie Besantové, jedné ze zakladatelek teosofie. Marx přednášel na téma “Boží podlost”. (Přesně tohle dělají satanisté. Nepopírají existenci Boha jako ateisté. Satanisté mohou popírat existenci Boha pouze pro odvedení pozornosti. Ve skutečnosti ale vědí, že Bůh existuje a věří v Něj, ale popisují ho jako hanebnou, podlou bytost.) Ve svých přednáškách se Marx snažil dokázat, že Bůh “podporuje mnohoženství a zlodějství”, a také hájil právo na rouhání.^[37]

Přečtěte si následující teosofickou báseň a nezapomeňte, že Marxův vyvolený zeť byl prominentním členem tohoto hnutí. Podobné verše se pravidelně četly v Marxově domě, a to nám umožňuje do tohoto domu nahlédnout a pocítit tamní duchovní atmosféru:

Mé verše, bezuzdné a opovážlivé,
Kéž vznesou se k tobě, ó satane, králi světa.
Pryč se svým kropením, knězi,
I s tvým truchlivým zpěvem.
Neboť tě, ó knězi, satan nikdy nebude krýt.
Tvůj dech, ó satane, inspiruje mé verše,
když se z hloubi duše zříkám bohů,
kněží církve, ukrutných kněží.
Tvůj blesk otřese myslí.
Ó, duše, bloudící daleko od přímé cesty.
Satane velectěný...
Jako hurikán, s roztaženými křídly,
žene se za vámi, ó národy, velký satan!
Buď zdráv, rozumě velkého Ochránce!
Kéž k tobě stoupají posvátné kadidlo a oběti!
Ty jsi božstvem svržených kněží.[38]

Souvislost mezi marxismem a teosofií není náhodná. Teosofie rozšířila na Západě doktrínu, pocházející z Indie, že individuální duše neexistuje. Čeho teosofie nedosáhla přesvědčováním, dosáhl marxismus karabáčem. Zbavil člověka osobnosti, předělal ho v

robotu podřízeného státu.

Zde je další zajímavý fakt. Námořní kapitán Riis byl Marxovým žákem. Zarmoucen zprávou o Marxově smrti odcestoval do Londýna, aby navštívil dům, kde žil jeho milovaný učitel. Marxova rodina dům opustila, a tak se mu podařilo vyslechnout jen služebnou, která tam bydlela. Od ní slyšel následující úžasná slova o Marxovi:

“Byl to zbožný člověk. Když byl velmi nemocný, modlil se sám ve svém pokoji před hořícími svíčkami, a kolem hlavy měl ovinuto něco jako cop.[39] To připomíná fylakterie, modlitební řemínky, které používají Židé při ranních modlitbách. Avšak Marx byl pokřtěným křesťanem. Nikdy nevyznával judaismus, a pak se stal aktivním ateistou. Psal protináboženské knihy a vychoval všechny své děti jako ateisty. Co to mohlo být za obřad, který si ta nevědomá služebná spletla s modlitbou? Židé, kteří se modlí s řemínky na čele, před sebou nikdy nemají řadu svíček. Nemohl by to být nějaký magický rituál?

Další informace se skrývá v dopise Marxovi od jeho syna Edgara z 31. března 1854. Dopis začíná překvapivým oslovením: “Můj milý d’áble.” Kdo kde slyšel, že by syn tak nazýval svého otce. Ale tak oslovují satanisté ty, které mají rádi. Nebyl tu zasvěcen i jeho syn? Neméně pozoruhodný je fakt, že se na Marxe obrací manželka v dopise ze srpna 1844

slovy: “Tvůj poslední pastýřský list, veleknězi a pane duší, přinesl tvým ubohým ovečkám mír a klid.”[40]

V Komunistickém manifestu Marx jasně vyjádřil své přání vymýt veškeré náboženství. Je nutno předpokládat, že tím mínil i satanský kult. Avšak – jak ho oslovuje manželka: jako velekněze a biskupa – fuj, jakého že náboženství? Jediným náboženstvím v Evropě, které zná velekněze, je satanismus. Jaké tedy pastýřské listy mohl psát člověk, který byl uctíván jako ateista? Kde jsou tyto listy? V Marxově životě jsou období, která zůstávají neprozkoumána.

Někteří z Marxových životopisců si možná uvědomují souvislost mezi uctíváním satana a hrdinou jejich výzkumu. Ale bez potřebné duchovní přípravy a příslušných znalostí nemohou pochopit očividná fakta. Přesto je jejich svědectví zajímavé.

Marxista Franz Mehring napsal ve své knize “Karel Marx”: “Ačkoli Marxův otec zemřel jen pár dní poté, co bylo synu dvacet let, sledoval ve svém milovaném synu ‘démona’ s tajnými obavami...” Heinrich Marx si nemyslel a nemohl myslet, že bohaté dědictví buržoazní kultury, které svému synovi Karlovi přenechal, v něm mohlo probudit onoho “démona”, o kterém si nebyl jistý, zda je “nebeské” nebo “faustovské” povahy.[41]

Marx zemřel v zoufalství, stejně jako umírají všichni satanisté. 25. května 1883 napsal Engelsovi: “Jak

bezcílný a prázdný to život, a přece jak žádoucí!” Marxismus skrývá tajemství, o kterém ví jen velmi málo marxistů. Lenin napsal, že za uplynulého půl století ani jeden marxista nepochopil Marxe .[42]

I v životě samotného Lenina je záhada. O vládě sovětů napsal toto: “...Vláda je v našich rukou, ale probíhalo v nové hospodářské politice vše podle naší vůle? Ne. Nechceme si to připustit, ale nešlo to podle naší vůle. A jak to tedy šlo? Auto se může vymknout z rukou, jako by přestalo poslouchat řidiče, a jelo si někam jinam... Velmi často ani nejelo směrem daným řidičem.”[43] Co to mohlo být za tajemné síly, které hatí dokonce i plány bolševických vůdců? Nevyvolali do života něco, co si troufali ovládnout, ale co se ukázalo být ve skutečnosti hroznější, než předpokládali – což je přivedlo k zoufalství?

V jednom ze svých dopisů z roku 1921 píše Lenin: “Ještě nemůžeme veřejně odsoudit všechny byrokratické průtahy: za ty si ale všichni, včetně Lidového komisariátu spravedlnosti, zasloužíme viset na smradlavých provazech. Ještě jsem neztratil naději, že nás za to jednoho dne oprávněně pověsí.”[44]

Tak tohle byla poslední Leninova naděje po jeho celoživotním boji za komunismus: viset na smradlavém provaze. Tato naděje se v jeho životě nenaplnila, ale téměř všichni jeho nejbližší spolupracovníci byli nakonec Stalinem zlikvidováni poté, co veřejně

přiznali, že sloužili ne proletariátu, který údajně podporovali, ale jiným silám.

Jak ale máme porozumět Leninovu přiznání: “Ještě jsem neztratil naději, že nás za to jednoho dne oprávněně pověsí!” Jaký to kontrast s vyznáním jiného bojovníka, svatého apoštola Pavla, který na sklonku svého života napsal: “Bojoval jsem dobrý boj, svůj běh jsem dokončil, víru jsem zachoval. “Teď na mě čeká koruna spravedlnosti, kterou mi v onen den udělí Pán, ten spravedlivý soudce.” (2 Tim. 4,7-8).

Vše, co zde píšu, jsou jen úvahy. Problém vztahu mezi marxismem a satanismem musí někdo prozkoumat pečlivěji. Křesťanští filozofové, stejně jako my všichni, jsou často v pokušení dokázat nějakou předpojatou myšlenku. Také by nemuseli psát o věcech, kterým úplně nerozumí. Filozofové ale mají tendenci tvrdit, co nedokázali, a zveličovat své argumenty ve vlastní prospěch.

Netvrdím, že jsem našel nevyvratitelný důkaz, že Marx patřil k satanistickému kultu. Avšak věřím, že máme dostatek důkazů na podporu tohoto podezření. Nepochybně ale máme dostatek důvodů vedoucích k závěru, že satanský vliv na jeho život a učení byl značný. Avšak je v řetězci důkazů zároveň mnoho mezer, které by konečnou odpověď na tuto otázku mohly ovlivnit. Dal jsem k tomu jen první impuls. Ať v tomto důležitém výzkumu vztahu mezi

Marxem a satanismem pokračují jiní. Za druhé, nejsem světec, jakým by měl být člověk, který se takovými problémy zabývá. Pouze jsem se zahloubal do tajemství uctívání d'ábla.

V kultu satanistů skládá kandidát při obřadu zasvěcení do třetího stupně tuto přísahu: "Vždy budu dělat jen to, co sám chci." To je očividné popření Božího přikázání: "Připomenete si všechna Hospodina přikázání, abyste je plnili. Kdybyste se totiž řídili jen svým srdcem a svými očima, dovedly by vás ke smilstvu"(Numeri 15,39).

Jak jsem již řekl, je kult satanistů velmi starý, starší než křesťanství. Prorok Izajáš měl možná na mysli tento kult, když psal tato slova: "My všichni jsme jako ovce zabloudili, každý se na svou cestu obrátil, Hospodin ale uvalil na něj provinění nás všech" (Izajáš 53,6).

Když je někdo zasvěcen do sedmého stupně, přísahá, že jeho zásadou bude: "nic není pravda a vše je povoleno." Když Marx vyplňoval dotazník pro svou dceru, odpověděl na otázku: "Jaká je vaše hlavní zásada?": "O všem pochybuj." V Komunistickém manifestu napsal, že jeho cílem není jen zničit veškeré náboženství, ale i morálku, aby bylo vše povoleno.

Polekal jsem se, když jsem viděl tajemství sedmého stupně satanismu na plakátu jedné z pařížských univerzit v době nepokojů v roce 1968. Toto tajemství

se tam zjednodušilo na formulku: “Zakazuje se zakazovat” – což je přirozený důsledek hesla: “nic není pravda a vše je povoleno”.

Mládež nepochopila nesmyslnost této fráze. Je-li zakázáno zakazovat, pak musí být zakázáno zakazovat zakázané. Když je vše povoleno, pak je povoleno zakazovat. Mládež si myslela, že svoboda znamená povolit vše. Marxisté ale vědí lépe. Jejich slova “všechno je povoleno” znamenají, že je zakázáno zakazovat krutou diktaturu jako ji máme v rudé Číně a v Sovětském svazu.

Tendenci ovládat ostatní cítím i sám u sebe. Je to v mé povaze. Když jsem se zabíral velkými osobnostmi dějin, které bez překážek podlehly dominantnímu vlivu ďábla, pociťoval jsem, jak ve mně rostou vlastní zlé náklonnosti. A tak jsem se rozhodl: abych neobětoval svůj nejcennější poklad – vlastní duši – nebudu pokračovat v tomto druhu bádání, ani ve jménu vznešeného cíle odhalit zdroj zla.

Satan je padlý archanděl a zachoval si schopnosti archanděla. Mezi lidmi se mu nikdo nevyrovná. Za velmi moudrou považuji radu, kterou mi dala představená karmelitánského kláštera: Vykažte satana za dveře, místo abyste vnikali do jeho tajemství. Mám už víc než dost odporných tajemství ďábla, která jsem odhalil. Svého výzkum jsem zanechal.

Vzpomněl jsem si na slova Douglase Hunta v jeho

knize “Výzkum v okultní sféře”: “Musím všechny důrazně varovat před jakoukoli účastí na černé magii, ať už skutečné nebo falešné. Nezapomínejte se tím a vyhýbejte se jako mor těm, co do toho jsou zamotáni. I kdyby to vše bylo podvodem – jak tomu často bývá – jde i tak o špínu a hnus. I když vše vypadá nevinně, vede to pouze k duševnímu rozkladu. A když do hry vstoupí skutečně temné síly (jako je to v případě marxismu), jsou důsledky pro účastníky nepopsatelně hrozná.”[45]

Komunismus je kolektivní posedlost démony. Solženicyn v Archipelu Gulag odhaluje některé z jeho strašlivých následků v lidských životech a duších.

Opakuji: Jsem si vědom, že svědectví, které jsem zde uvedl, není zdaleka úplné. Problém by si měl prostudovat podrobněji někdo jiný. Avšak již na základě toho, co jsem zde napsal, lze usoudit, že Marx, jak ho představují marxisté, je pouhým mýtem. Je nesmysl tvrdit, že ho na revoluční cestu přivedlo – jako jediné řešení problému – zbídačování proletariátu. Proletáře neměl rád, nazýval je “hlupáky”.

Marx neměl rád ani své soudruhy v boji za komunistické ideály. Freiligratha nazýval “sviní”, Lassalla “židovským negrem”, soudruha Liebknechta “volem” a Bakunina “teoretickou nulou”. [46]

Účastník revoluce v roce 1848, poručík Čechov, který trávil noci popíjením s Marxem, si všiml, že vlastní

samolibost pohltila vše dobré, co v něm kdy bylo. Marx neměl rád lidstvo. Mazzini, který ho dobře znal, napsal, že je v něm “duch zkázy”. Srdce mu pukalo “víc nenávisť než láskou k lidem”.^[47] Neznám žádného z Marxových současníků, který by to vyvracel. Marx, který miluje všechny lidi, je mýtus vytvořený po jeho smrti.

Marx také nenáviděl náboženství ne kvůli tomu, že by lidstvu stálo v cestě ke štěstí. Naopak: chtěl učinit lidstvo nešťastným nyní a navždy. To vyhlásil za svůj ideál. Jeho cílem bylo náboženství zničit. A socialismus, starost o proletariát, humanismus – to vše bylo jen záminkou.

Po přečtení Darwinova “O původu druhů” napsal Marx dopis Lassachotovi, ve kterém jásal, že byla Bohu – alespoň v přírodních vědách – podle jeho názoru udělena smrtelná rána (dopis z 16. ledna 1861).^[48]

Co bylo Marxovou hlavní starostí? Nouze ubohého proletariátu? Je-li tomu tak, jakou cenu mohla mít Darwinova teorie? Anebo bylo hlavním Marxovým cílem zničení náboženství?

Blaho pracujících bylo pouhou záminkou. Tam, kde proletáři nebojují za socialistické cíle, využívají marxisté rasových rozdílů a tak zvaného generačního konfliktu. Avšak to hlavní je zničení náboženství.

Marx věřil v peklo, a jeho programem bylo posílat tam lidi.

Snad je zde zajímavé poukázat na detail z biografie Bucharina, bývalého generálního tajemníka Komunistické internacionály a jednoho z hlavních teoretiků marxismu ve dvacátém století. Když se již jako dvanáctiletý seznámil s biblickou knihou Zjevení, snil o tom, že se stane antikristem. Když se z Písma svatého dozvěděl, že se antikrist má narodit z apokalyptické děvky, trval na přiznání své matky, že byla prostitutkou.[49]

Bucharin si uvědomil příliš pozdě, do číh rukou padl. V dopise své manželce, napsaném před zatčením a popravou, píše: “Můj život se blíží ke konci. Pokládám hlavu pod popravčí sekeru. Cítím celou svou bezmocnost tváří v tvář tomuto d’ábelskému aparátu.” Sám se podílel na stavbě této gilotiny – sovětského státu – která zničila miliony lidí. Nakonec musel přiznat, že to vše bylo vymyšleno v pekle. Bucharin se chtěl se stát antikristem a místo toho se stal jeho obětí. Tentýž Bucharin, který se tím zabýval, napsal o Stalinovi: “To není člověk, to je d’ábel.” Stalinovy první pseudonymy, pod kterými začal publikovat, byly “Demonishvili”, což v gruzínštině znamená něco jako “posedlý”, a “Besoshvili”, což znamená “démonický”. (Jeho skutečné jméno bylo Džugašvili).[50]

Mao Ce-tung napsal: “Od svých osmi let jsem Konfucia nenáviděl. Ve vesnici jsme měli konfuciánský

chrám a z celého srdce jsem si přál jen jedno: zničit ho do základů.”[51] Už jste někdy setkali s dítětem, které by si v osmi letech přálo zničit vlastní náboženství? Takové myšlenky a touhy jsou charakteristické pro démonické postavy.

Dalším degenerovaným člověkem byl Leon Trocký. Již v osmi letech byl velkým sběratelem pornografických pohlednic.[52] V carském Rusku to nebylo jako teď na Západě – pornografie se nedala koupit o novinového stánku. Trocký musel být vášnivým sběratelem a pravděpodobně kradl peníze na svou sbírku od rodičů. Byl také psychicky nemocný.

Dovolte mi se v této souvislosti jen zmínit, že svatý Jan od Kříže – na rozdíl od uvedených příkladů – trávil jako osmiletý každý den tři hodiny v modlitbě.

Solženicyn vypráví v “Archipelu Gulag” o “zálibě” ministra vnitra SSSR Jagody: Rád střílel do ikon Ježíše Krista a svatých. Další satanský rituál, který praktikují komunističtí pohlaváři. Můžeme se ptát, k čemu by měl údajný zástupce proletariátu střílet do obrazů proletáře Ježíše Krista nebo chudé ženy, blahoslavené Panny Marie?

Letničáři (křesťanská sekta pentakontalistů, kteří zdůrazňují uctívání Ducha svatého) vyprávějí o incidentu, který se udál během druhé světové války. Jeden z jejich kazatelů vyhnal z člověka démona, který při opouštění posedlého vyhrožoval, že se za exor-

cismus “pomstí”. Několik let později byl tento kazatel zastřelen pro svou víru. Velitel popravčí čety mu před popravou řekl: “Teď jsme si kvit.” Je možné, že byli někteří komunističtí důstojníci posedlí démony? Mohou sloužit jako nástroje pomsty v rukou satana proti křesťanům, kteří se ho snaží svrhnout z trůnu? Uvedu jako příklad pouze jedno zvěrstvo spáchané těmito lidmi, o kterém se píše v novinách “Russkaja mysl” z 13. března 1975.

D. Profirevič měl v SSSR dceru, kterou vychovával jako křesťanku. Musela chodit do sovětské školy. Když jí bylo 12 let, přišla jednou domů a řekla rodičům: “Náboženství je kapitalistický přežitek, my teď žijeme v jiné době.” Později se zcela zřekla křesťanství, vstoupila do komunistické strany a začala pracovat u tajné policie. To byla pro její rodiče hrozná rána.

Po nějaké době byla její matka zatčena. Za komunismu nikdo nic nevlastní, ať už jde o děti, manželku nebo osobní svobodu. Stát si může vzít všechno, když mu to přijde za vhod.

Po zatčení matky syn dlouho plakal a rok na to se oběsil. D. Profirevič od něj našel dopis: “Tati, odsoudíš mě za to? Jsem členem komsomolu. Musel jsem podepsat, že budu hlásit vše, co se děje proti sovětskému režimu. Nedávno mě předvolali na policii a sestra Varja ode mě žádala, abych udal

matku, že je křesťanka. Považovali ji za kontrarevolucionářku. Udal jsem ji. Za její zatčení jsem zodpovědný. Teď mi bylo nařízeno sledovat tebe. Výsledek bude stejný. Odpusť mi, tati; rozhodl jsem se zemřít". Sebevraždě syna následovalo zatčení otce.

Režim, v kterém jsou takovéto události běžné, režim, který mění lidi, dokonce i křesťany, ve vrahy, udavače nebo nevinné oběti – takový režim může u Božích dětí vyvolat pouze zhnusení. "Kdo někoho takového vítá, stává se jeho spoluviníkem." (srov. 2 Jan 1,11).

Noviny "Sovětská Mládež", vydávané v SSSR, přináší ve svém čísle ze 14. února 1976 nový, otřesný důkaz spojení mezi marxismem a satanismem. Noviny píšou, jak ještě za carského režimu ničili komunističtí bojovníci –ateisté kostely a vysmívali se Bohu. K tomu používali rouhačský "překlad" modlitby "Otče náš":

Otče náš, jenž jsi v Petrohradě,
prokleta buď jméno tvé,
ať zahyne království tvé,
ať se tvá vůle neděje ani v pekle.
Dej nám náš chléb, který jsi nám ukradl,
a zaplať naše dluhy,
jako jsme my dosud platili ty tvé.
A neuved' nás už do pokušení,
ale zbav nás od zla – policie Plehveho (teh-

dejší ministr vnitra)
A skoncuji s jeho zatracenou vládou.
A protože jsi slabý
a chudý v duchu, síle a autoritě,
 pryč s ním navždy. Amen.[53]

Konečným cílem komunismu při dobývání nových zemí není nastolení nového společenského anebo ekonomického řádu, ale rouhačský výsměch Bohu a oslavování satana.

Německý socialistický svaz studentstva také zveřejnil parodii na modlitbu Páně, aby ukázal, že skutečným smyslem této modlitby je ochrana kapitalistických zájmů:

Kapitále náš, jenž jsi na Západě,
Kéž jsou tvé investice spolehlivé,
Kéž z nich máš zisk,
kéž cena tvých akcií roste
Jak na Wall Streetu, tak v Evropě.
Náš každodenní obchod
zajisti nám dnes
a rozmnož naše půjčky,
Jakož i my zvětšujeme
půjčky našich dlužníků.
A neved' nás do bankrotu,
Ale osvobod' nás od odborů.
Neboť tvá je
polovina světa, moc a bohatství

již 2000 let. Mamon.[54]

Ztotožňovat křesťanství s kapitalistickými zájmy je lží. Církev ví, že se kapitalismus prosadil krví a špínou. Všichni jsme hříšníci a všechna naše ekonomická společenství jsou poznamenána hříchem. Nestavíme se proti komunismu z hlediska kapitalismu, ale z hlediska království Božího, které je naším společným ideálem.

Výše uvedená parodie není nic jiného než ďábelský výsměch nejsvětější modlitbě, stejně jako předchozí “překlad” otištěný v sovětských novinách.

Během generální stávky organizované francouzskými komunisty v roce 1974 byli pracující vyzváni, aby šli demonstrovat na ulice v Paříži a vyvolávali: “Pryč s Giscard d’Estaingem! Démoni vyšli na ulici.” Proč “démoni” a ne proletariát, ne lid? Proč tak vyvolávat ďábelské síly? Co to má co dělat s oprávněným požadavkem dělnické třídy na vyšší mzdu?

Chápu, když komunisté zatýkali kněze a pastory jako kontrarevolucionáře. Proč je ale marxisté v rumunské věznici v Piesti nutili sloužit mši nad lidskými výkaly a močí? Proč křesťany mučili a donucovali je “přijímat” z těchto výkalů? Čeho chce dosáhnout tento obscénní výsměch náboženství (viz I. Kyrža: “Návrat z pekla” a D. Baku “Pitysti”)? Proč vyráželi rumunskému pravoslavnému knězi Romanu Bragemu, vězněnému v komunistickém žaláři, jeden zub

po druhém železnou pákou a nutili ho rouhat se Bohu? (Jeho současná adresa je: Rumunská ortodoxní diecézní správa, Jacksonville, Michigan, USA). Komunisté to jemu a jiným vysvětlovali takto: “Když vás jako křesťany jen zabijeme, půjdete do nebe. My ale nechceme, abyste dosáhli mučednické koruny. Nejdřív musíte proklít Boha a pak půjdete do pekla.”

Má se za to, že marxisté jsou ateisté, kteří nevěří ani v nebe, ani v peklo. Ale za krajních okolností odhazuje marxismus svou ateistickou masku a odhaluje svou skutečnou tvář – tvář satanismu. Komunistické pronásledování náboženství nelze vysvětlit lidskými motivy. Zběsilost tohoto pronásledování, které přesahuje meze lidského rozumu, má jasně ďábelskou povahu.

Rumunský spisovatel a komunista Paul Goma, kterého zavřeli jeho vlastní spolubojovníci, popsal ve své knize “Gerla” některá mučení, která komunisté vymysleli speciálně pro křesťany. Jednoho velmi zbožného vězně donutili, aby se každodenně “pokřtil” ponořením hlavy do kbelíku s lidskými výkaly na vězeňské cele. Ostatní vězni přitom museli číst modlitby používané při křestním obřadu.

V době půstů, a zejména během Velkého půstu, se organizovaly rouhavé “bohoslužby”. Jednoho z vězňů oblékli do hábitu zcela prosáklého výkaly a na krk

mu – místo kříže – pověsili mužský pohlavní úd vyrobený z chleba, mýdla a DDT. Všichni ostatní obyvatelé vězeňské cely museli tento úd políbit a přitom pronášet nejposvátnější slova pravoslavných: “Křesťus vstal z mrtvých!” A tak to pokračovalo alespoň dva roky, s vědomím nejvyšších stranických funkcionářů.

Co má takové ponižování co dělat se socialismem a zájmy proletariátu? Nejsou tato oficiální nařízení pouze záminkou k pořádání satanského rouhání a orgií?

Sovětské noviny “Večerní Moskva” se jednou prořekly a napsaly: “Nebojujeme proti věřícím, a dokonce ani ne proti duchovenstvu. Zápasíme s Bohem, abychom z Jeho rukou vyrvali věřící.”[55] “Zápas s Bohem, abychom z Jeho rukou vyrvali věřící” je naprosto logické vysvětlení boje, který komunisté vedou proti křtu.

V Albánii byl například kněz Stefan Kurti odsouzen k trestu smrti za křest dítěte. V rudé Číně a v Severní Koreji se křestní obřady musí konat nelegálně.

V Sovětském svazu je křest povolen pouze po registraci. Osoby, které chtějí být pokřtěny nebo své děti nechat pokřtít, musí předložit svůj pas zástupci církevní rady, který je zase povinen o tom informovat místní úřady. Výsledkem je pronásledování věřících. Kolchozníci pas nemají, a proto musí své děti

nechat křtít tajně.[56] Mnoho protestantských pastorů bylo uvězněno za konání křestního obřadu.

Komunistický boj proti křtu pramení z přesvědčení, že křest je dobrý pro duši. Vlády založené na náboženských principech, jako Izrael, Pákistán nebo Nepál, se staví proti křesťanskému křtu ve jménu svých vlastních náboženských zásad, protože křest je znamením věrnosti "cizímu" náboženství. Avšak pro ateisty, za které se komunisté prohlašují, křest nic takového neznamena. Křest nemůže ani ublížit ani mu posloužit. Proč tedy protestují komunisté proti křtu? Protože "bojují proti Bohu, aby z Jeho rukou vyrvali věřící". Ve skutečnosti není jejich ideologie vůbec inspirována ateismem.

Kdo se chce dozvědět více o spojení mezi marxismem a okultismem, by si měl přečíst "Psychické objevy za železnou oponou" od Sheily Ostranderové a Lynn Schroederové.[57] Čtenáře překvapí, že komunisté na Východě daleko předstihli Západ ve výzkumu temných sil manipulovaných satanem.

V Moskvě byl zatčen Dr. Eduard Naumov, člen Mezinárodní asociace parapsychologů. Moskevský fyzik L. Regelson, pokřtěný Žid, který Naumovi přišel na obranu, mluví o důvodu jeho zatčení. Naumov se snažil najít cestu, jak ochránit duševní sféru člověka před kontrolou zlých mocností. O to se vládní parapsychologie zajímala pouze, aby takové kontroly

mohla zneužít jako zbraně k potlačení lidské osobnosti.

V Československu a v Bulharsku vynakládají komunistické vlády velké částky na tajný výzkum v tomto směru. železná opona nedovoluje Západu ani nahlédnout do činnosti dvaceti parapsychologických výzkumných ústavů v Sovětském svazu (viz "Nové ruské slovo", 30. července 1975).

Nakolik přispěl Marx k satanskému plánu pro lidstvo? Lze říct, že značně.

Bible nám říká, že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu (Genesis 8,24). Před příchodem Marxe byl člověk považován za "korunu tvorstva". Marx se stal satanem vyvoleným nástrojem, který člověku ukradl lidskou důstojnost a jistotu, že přichází shůry a je předurčen vrátit se zpět, odkud přišel. Marxismus je první systematickou a podrobně propracovanou filozofií, která výrazně snižuje hodnotu člověka jako jedince. Podle Marxe je člověk hlavně břicho, do kterého se stále musí něco cpát. Převládající zájmy člověka spočívají v ekonomické oblasti; vyrábí předměty pro vlastní potřebu a tvoří si k tomuto účelu vztah k jiným lidem. To je základ společnosti, který Marx nazývá základnou. Manželství, láska, umění, věda, náboženství, filozofie – vše, co nemá nic společného s potřebami žaludku – je nadstavbou a nakonec podmíněno stavem žaludku.

Není proto divu, že měl Marx velkou radost z Darwinovy knihy, která byla podle jeho mínění další ranou, která nechá člověka zapomenout na svůj božský původ a vyšší úděl. Darwin řekl, že člověk pochází z opice a nemá jiný cíl než přežít. Král přírody byl sesazen Marxem a Darwinem. Satan nemohl svrhnout Boha, a tak znehodnotil člověka. Člověk byl prezentován jako otrok břicha a potomek zvířete.

Později pokračoval Freud v díle těchto dvou satanských obrů a redukoval člověka především na pohlavní pud, který někdy ovlivňuje politiku, umění a náboženství. Teprve švýcarský psycholog Carl Jung se vrátil k biblickému učení, že základní lidskou potřebou je náboženská touha (a ne pohlavní pud).

Pro úplnost si řekněme ještě pár slov o Mosesu Hessovi, muži, který Marxe a Engelse přivedl k socialismu. V Izraeli je hrobka, na které stojí tato slova: "Moses Hess, zakladatel německé sociálně demokratické strany."

Ve svém "rudém katechismu pro německý národ" píše Hess: "Co je černé? Černé je duchovenstvo. Tito teologové jsou ti nejhorší aristokraté... Kněz pomáhá šlechtě v zotročování lidu ve jménu Božím. Za druhé, pomáhá lidu nechat se zotročit a vykořisťovat ve jménu Božím. Za třetí, a to je to nedůležitější, zajišťuje si s Boží pomocí pohodlný život na zemi, zatímco lidem doporučuje, aby takový život očeká-

vali až v nebi...”

“Rudý prapor symbolizuje neutuchající revoluci až do konečného vítězství dělnické třídy ve všech civilizovaných zemích: Rudé republiky... Socialistická revoluce je mým náboženstvím... Když pracující dosáhnou vítězství ve své vlastní zemi, jsou povinni pomoci svým bratřím ve zbytku světa.”

Toto tedy bylo náboženství Hesse, když poprvé vydal svůj katechismus. Ve druhém vydání přidal několik kapitol. Tentokrát však zaobalil totéž “náboženství” – tedy socialistickou revoluci – do křesťanského výraziva, aby si zajistil důvěru věřících. Tak si tam můžete, spolu s propagandou ve prospěch revoluce, přečíst pár laskavých slov o křesťanství jako náboženství lásky a humanismu. Avšak toto náboženství musí být správně vyloženo: Peklo nesmí být zde na zemi a nebe musí být někde úplně mimo zemi. Socialistická společnost bude tou pravou realizací křesťanství. Satan tedy přijal podobu anděla světla.

Poté, co Hess přesvědčil Marxe a Engelse o pravdivosti socialistické myšlenky tím, že už od počátku cílevědomě následoval svůj cíl zasadit “poslední ránu středověkému náboženství” (jeho přítel Jung to vyjádřil ještě jasněji: “Marx vyžene Boha z nebe”), došlo v jeho životě k zajímavým změnám. Jako zakladatel moderního socialismu založil Hess také zcela jiné hnutí, totiž zvláštní druh sionismu.

Já sám se osobně hlásím k sionismu. Věřím, že stát Izrael patří Židům Božským právem. Bůh stvořil svět a nesčetněkrát hlásal ústy proroků, že Palestinu dal Židům. To ovšem neznamená, že souhlasím se vším, co si kdejaký sionista kdy vymyslel.

Jsem křesťan. To neznamená, že souhlasím se vším, co křesťané kdy hlásali a dělali. To by nebylo možné, protože křesťané jsou rozděleni a často si navzájem protiřečí.

Totéž lze říct o sionistech. V sionismu existují různé směry. Existuje socialistický sionismus, náboženský sionismus židovský, židovsko-křesťanský sionismus, mírumilovný sionismus, a agresivní sionismus. Existoval dokonce i zločinný teroristický sionismus, například ve Sternově skupině, která zabila mnoho nevinných lidí.

V křesťanství je něco, co je od Boha, ale také něco, co tam vnesli lidé sami. Došlo i k infiltraci ďábla. Sám Ježíš řekl o jednom ze svých učedníků, že je ďábel.

Sionismus je také směs. Krom toho, že je naplněním Božského plánu, je to zároveň "lidské" hnutí se všemi vlastnostmi, "lidskými" hříchy a slabostmi. Známe i pokus o vytvoření satanského druhu sionismu. Naštěstí neuspěl. Sionismus oživil Herzl. V současné podobě nezůstala v sionismu po satanismu ani stopa.

Hess, zakladatel moderního socialismu – socialismu, který měl vyhnat Boha z nebe – také založil ďábelský typ sionismu, který měl zničit zbožný sionismus, sionismus lásky, porozumění a harmonie s okolními zeměmi.

Tento Hess, který učil Marxe o důležitosti třídního boje, napsal v roce 1862 tato podivná slova: “Za prvé, rasový boj a třídní boj jsou druhořadé.”[59] Hess zapálil oheň třídního boje, oheň, který od té doby nebyl uhašen, místo aby učil společenské třídy spolupracovat pro společné blaho. Tentýž Hess pak vytvořil znetvořený druh sionismu: sionismus rasového boje, který vyzývá k boji proti těm, co k židovské rase nepatří. Stejně jako odmítáme satanský marxismus, by měl každý zodpovědný Žid nebo křesťan odmítat takto ďábelsky znetvořený sionismus.

Hess si nárokuje Jeruzalém pro Židy, ale bez Ježíše, krále Židů. Co je mu do Ježíše? Píše: “Každý Žid má v sobě schopnosti Mesiáše, každá Židovka má vlastnosti matky Boží.” Proč tedy neudělal z židovského Marxe mesiáše, Bohem vyvoleného člověka, místo aby v něm probudil zhoubnou touhu vyhnat Boha z nebe? Pro Hesse je Ježíš “Židem, kterého pohané uctívali jako Božího spasitele”. Ježíše nepotřebuje ani on, ani Židé.

Hess nechce být spasen, a lidskou touhu po osobní svatosti nazývá indo-germánskou. Cílem Židů má

být podle jeho mínění “mesiášský stát”, “proměna světa podle Božího plánu”. Jinými slovy: na základě “rudého katechismu” provést socialistickou revoluci s pomocí rasového a třídního boje.

Moses Hess, který svému “idolu” Marxovi zadal úkol skoncovat se středověkým náboženstvím a nahradit ho náboženstvím socialistické revoluce, píše tato podivná slova: “Židovské modlitby mi vždy přinášely moudrost.” Jak se modlí ti, kteří nazývají náboženství opiem lidstva? Už jsme se dozvěděli, že se zakladatel “vědeckého ateismu” modlil s modlitebními řemínky před hořícími svícemi. Židovských modliteb lze v satanském rituálu zneužít k rouhání stejně jako křesťanských modliteb.

Hess vykládal Marxovi socialismus jako celistvý s internacionalismem. Marx píše v Komunistickém manifestu, že proletář nemá žádnou vlast. Hess se ve svém “rudém katechismu” vysmívá německým představám o vlasti. To samé by udělal s vlasteneckým cítěním jakéhokoli jiného evropského národa. Hess kritizoval Erfurtský program sociálně–demokratické strany jako bezvýhradné uznání národnostního principu. Ale přitom je Hess internacionalistou zvláštního druhu. Podle něho musí židovské vlastenectví zůstat. Píše: “Každý, kdo popírá židovské vlastenectví, je nejen odpadlíkem a zrádcem v náboženském smyslu, ale také zrádcem svého národa a své rodiny. Ukáže-li se, že emancipace Židů je neslu-

čitelná s židovským vlastenectvím, pak by se Židé měli vzdát emancipace.” “Každý Žid by měl být především židovským vlastencem...”

Souhlasím s vlasteneckým smýšlením Hesse, že co platí pro jednoho, musí platit i pro druhého. Podporuji jakékoli vlastenectví obecně, ať už jde o Židy, Araby, Němce, Francouze, nebo Američany. Vlastenectví je ctnost, pakliže mu jde o zlepšení životních podmínek národa v ekonomickém, politickém, duchovním a náboženském smyslu – to za předpokladu, že se vše koná v přátelství a spolupráci s jinými národy.

Ale židovské vlastenectví socialisty-revolucionáře, který upírá vlastenectví všem ostatním národům, je velmi podezřelý. Podezírám za tím ďábelský plán, kvůli kterému všechny národy nenávidí Židy. Kdybych nebyl Židem a viděl, že se Židé připojili k šílenému jednostrannému vlastenectví podle Hesseova plánu, bych se mu také postavil. Naštěstí žádný z Židů tento satanský plán nepřijal.

Rasový boj podle Hesseova plánu je stejně falešný jako třídní boj, který propagoval. Ale Hess neopustil socialismus, aby se věnoval tomuto specifickému druhu sionismu. Napsal “Řím a Jeruzalém” a pokračoval v aktivní účasti na světovém socialistickém hnutí.

Hess nevyjadřuje své myšlenky dostatečně jasně, a

proto je těžké je posuzovat. Stačí si ale uvědomit, že podle jeho názoru “křesťanský svět vidí v Ježíši židovského světce, který se stal pohanem”. Stačí, když si v jeho knize přečteme tato slova: “Dnes usilujeme o mnohem úplnější spásu, než jakou kdy mohlo nabídnout křesťanství”. V “rudém katechismu” jsme se dozvěděli, že tuto konečnou spásu přinese socialistická revoluce.

Lze dodat, že Hess nebyl pouze iniciátorem marxismu a člověkem, který se pokusil o protináboženský sionismus, ale také předchůdcem teologie revoluce, která se nyní praktikuje ve Světové radě církví a v nových směrech současného katolicismu mluvících o spásu již na tomto světě. Jeden a týž člověk, předtím téměř úplně neznámý, se stal mluvčím tří satanských hnutí: komunismu, rasistického a misantropického druh u sionismu, a teologie revoluce.

Nikdo nemůže být křesťanem bez lásky k Židům. Ježíš byl Žid, stejně jako Panna Maria a všichni apoštolové. Naše Bible je židovská. Pán řekl: “Spása přijde od Židů.” Hess vychvaluje Židy jakoby s vědomým záměrem vyvolat proti nim násilný odpor ostatních národů. Říká, že jeho náboženstvím je socialistická revoluce. Duchovní všech “jiných” náboženství jsou podvodníci. Židovské náboženství je jediné náboženství, které Hess hluboce respektuje. Píše: “Naše náboženství (judaismus) vychází z nadšení rasy, která od doby, kdy se objevila na scéně dějin, před-

vídala konečný cíl lidstva, a které byla dána předzvěst mesiášské doby. V oné době se vyjeví duch lidumilnosti nejen v té či oné osobě, anebo jen částečně, ale ve veřejných institucích celého lidstva.”[60]

Doba, kterou Hess nazývá mesiášskou, je dobou vítězství světové socialistické revoluce. Názor, že židovské náboženství bylo od samého počátku založeno na bezbožné socialistické revoluci, je hrubým výsměchem a urážkou Židů.

Hess neustále používá náboženské výrazy, ale v Boha nevěří. Píše, že “náš Bůh není nic jiného než lidská rasa spojená láskou”. Cestou k dosažení takové jednoty je socialistická revoluce, v níž budou umučeny a zničeny desítky milionů jeho milovaného lidstva. Netají se tím, že si nepřeje ani nebeskou ani pozemskou moc, protože oboje považuje za tyranické. V žádném náboženství kromě socialistické revoluce nenalézají nic dobrého. “Je zbytečné a neplodné pozvedávat lidi ke skutečné svobodě a přivést je k účasti na existenčním blahu, aniž bychom je osvobodili od duchovního otroctví, tedy náboženství”. Jedním dechem mluví o “absolutismu nebeské a pozemské tyranie nad otroky”.

Jen když pochopíme Mosese Hesse, člověka, který ovlivnil Marxe, Engelse a Bakunina – tři zakladatele První internacionály – je možné pochopit satanské hlubiny komunismu.[61]

Tato dlouhá odbočka o Hessovi byla nezbytná, protože bez znalosti jeho myšlení by Marx zůstal až do konce nepochopitelný. Byl to Hess, kdo Marxe přivedl k socialismu.

Připomeňme si zde již citovaná slova Marxe z jeho epigramu na Hegela: “Všechny výrazy, kterým učím, se promíchaly v ďábelskou směs, takže si z toho každý může vybrat, co chce.”[62]

Tak to psal Marx. Hessovy spisy jsou ještě zmatečnější ďábelskou směsí, ve které se lze těžko vyznat, ale kterou musíme přesto analyzovat, abychom mohli posoudit možnou souvislost mezi Marxem a satanismem.

Hessova první kniha se jmenovala “Posvátná historie lidstva”. Tuto práci prohlásil za “dílo svatého ducha pravdy”. V den, kdy kniha vyšla v tisku, si do deníku zapsal: “Syn Boží vysvobodil lid z jeho vlastního otroctví; Hess ho vysvobodí také z otroctví politického.” “Jsem povolán vydávat svědectví o světle jako Jan Křtitel.”[63]

V té době měl Marx ještě daleko k socialismu a Hesseho neznal osobně. Dokonce proti němu začal psát knihu, která z neznámých důvodů zůstala nedokončená.[64] Pak se stal Hessovým žákem.

Kdo tedy je tento Hess, samozvaný posel Ducha svatého? Už jsme viděli, že jeho neskrývaným cílem bylo zasadit poslední ránu středověkému nábožen-

ství a způsobit zmatek. V předmluvě ke své knize “Poslední soud” vyjadřuje své uspokojení nad tím, že německý filozof I. Kant prý “sťal hlavu starému Otcí Jahvemu s celou jeho svatou rodinou”. (Hess zde své vlastní myšlenky zakrývá jménem velkého filozofa. Kant takové myšlenky nikdy nechoval, ale napsal pravý opak: “Musím omezit poznání, abych uvolnil místo víře”).

Hess prohlásil židovské i křesťanské náboženství za mrtvé,[65] což mu nezabránilo psát ve své knize “Řím a Jeruzalém” o “našich posvátných spisech”, o “posvátném jazyku našich otců”, “našem kultu”, “Božích zákonech”, “cestách prozřetelnosti” a “Božském životě”.

Nelze říct, že v různých obdobích svého života Hess zastával různé názory. Při psaní pseudo - sionistické knihy prohlásil, že se nevzdává svých předchozích pokusů o bezbožnost.[66] Jde jen o záměrně matoucí d'ábelské bláboly.

Hess byl Židem a předchůdcem sionismu. Protože Hess, Marx a další jim podobní byli židovského původu, považují někteří lidé komunismus za židovské spiknutí. Přitom se zapomíná, že Marx napsal proti-židovskou knihu. Dokonce i v tomto případě jen následoval příkladu Hessa. Tento “sionista”, který vychvaloval Židy do nebe, napsal v článku “O podstatě peněz”:[67] “Židé, kteří v přirozených dějinách spo-

lečenského světa zvířat museli sehrát svou roli v proměně lidstva v divokou šelmu, to dělali profesionálně. Tajemství židovství a křesťanství bylo odhaleno v moderním judeo-křesťanství. Tajemství krve Kristovy, stejně jako tajemství starověkého židovského uctívání krve, je zde odhaleno neskrývaně, jako tajemství primitivního zvířete.”

Netrapte se, pakliže těmito slovy úplně nerozumíte. Jsou psána záměrně jako “d’ábelská směs”, ale není těžké v nich rozpoznat jasnou nenávist k Židům. Hess je zároveň rasistický Žid a protižidovský rasista – podle potřeby ducha, kterého nazývá “svatým”, a který inspiroval jeho spisy.

Hitler se rasismu mohl naučit od Hessa. Hess, který Marxe učil, že určujícím faktorem je příslušnost ke společenské třídě, napsal také opak: “život je přímým produktem rasy” (“Řím a Jeruzalém”). Společenské instituce a názory, stejně jako náboženství, jsou typickými a prvotními výtvoři rasy. Rasový problém je kořenem všech národnostních problémů a svobody. “Celá minulost byla neustálým bojem mezi třídami a rasami. Rasový boj je primární, třídní boj je sekundární”(tamtéž).

Jak tedy mohou tyto protichůdné myšlenky Hessa zvítězit? “Obrátím meč proti všem občanům, kteří se staví na odpor proletariátu,” napsal Hess F. Lassalovi 9. prosince 1863.[\[68\]](#) To samé vidíme u Marxe, který

přirovnává násilí k porodní bábě, která vytahuje novou společnost z lůna staré (“Kapitál”).

Prvním Marxovým učitelem byl filozof Hegel. Ten to byl, který otevřel cestu Hessovi. A od Hegela si Marx také nasál jedu. Pro tohoto myslitele bylo křesťanství ve srovnání s kulturou Řecka, která ho ve všem předčila, totální znetvořeninou. Napsal: “Křesťané nashromáždili takovou kupu důvodů pro útěchu v neštěstích trpícího lidstva, že bychom měli nakonec litovat, že nám neumírá otec ani matka každý den... Je zajímavé porovnat tento přístup s vírou starých Řeků... U těch bylo neštěstí neštěstím a bolest bolestí...”[69]

Křesťanství se v Německu posmívali ještě před Hegelem, ale ten se jako první vysmíval samotnému Ježíši Kristu. Jsme tím, čím žijeme. Marx žil podle satanských myšlenek, a proto vytvořil satanskou doktrínu.

Komunisté mají ve zvyku vytvářet organizace jako fasádu. Vše výše uvedené naznačuje, že samotné komunistické hnutí je jen fasádou kryjící okultní satanismus. To může vysvětlit, proč jsou jakékoli politické, ekonomické, kulturní nebo vojenské zbraně vůči komunismu tak neúčinné. Způsob boje proti satanismu musí být duchovní, ne čistě lidský. Jinak uvidíme, že zatímco byla jedna organizace, která jako fasáda kryla satanismus, zničena – ku příkladu

nacismus – dosahuje jiná ještě většího vítězství.

Himmler, ministr vnitra nacistického Německa, se považoval za reinkarnaci krále Jindřicha Ptáčníka. Považoval za možné dát okultní síly do služeb nacistické armády. Někteří nacističtí vůdci praktikovali černou magii.[70]

Zakladatelé dnešního komunismu jakož i současného národního socialismu byli ve spojení s nadpřirozenými inteligentními bytostmi, s padlými anděly, pro které neexistují žádná etická omezení. Tyto bytosti určily Marxovi cíl: zničit a vymýtit náboženské a mravní cítění (viz “Komunistický manifest”).

Nyní se vrátím k obyčejným marxistům. Nejsou inspirováni duchem, který posedl Hesse, Marxe a Engelse. Průměrný marxista má lidi opravdu rád a věří, že bojuje za jejich osvobození. Netouží sloužit nějakému satanskému kultu. Může se poučit z toho, co jsem zde napsal.

Satanský marxismus rozšiřuje materialistickou filozofii, která oslepuje přívržence vůči duchovní realitě. Avšak něco kromě hmoty tady je. Existuje dobrý duchovní svět pravdy, krásy a ideálů.

Naopak ale také existuje svět zlých duchů. V jeho čele stojí satan. Kvůli své pýše spadl z nebe a odvedl za sebou sbor andělů. Pak svedl prarodiče lidstva. Po jejich hříšném pádu ve svém klamání nejen pokračuje, ale dokonce ho i pomocí různých triků

znásobuje. Přihlížíme tomu, jak jeden krásný tvor Boží ničí druhého ve světových válkách, krvavých revolucích a kontrarevolucích, v diktaturách, ve vzájemném vykořisťování, v jakémkoliv druhu rasismu, ve falešném náboženství, v agnosticismu a ateismu, v zločinnosti a podvodech, v nevěrnosti v lásce a přátelství, v rozpadu manželství a vzpurnosti dětí.

Lidstvo přestalo myslet na Boha, a co dostalo nazpět? Něco vyššího?

Australská anglikánská komise pro studium okultismu oznámila ve své zprávě z 13. srpna 1975, že dobrá polovina středoškolských studentů v Sydney přišla nějakým způsobem do styku s okultismem a satanismem. To samé platí i o dalších australských městech. Polovina mládeže je zapojena do čarodějnictví a černých mší.

Snad tato situace není tak špatná v jiných zemích svobodného světa. Ale současné pronikání marxismu do prostředí mládeže jde ruku v ruce s invazí satanismu, i když mezi nimi na první pohled není vidět žádné spojení. Zkrátka a dobře, každý člověk musí věřit na něco. Nepatří-li k náboženství Kristovu, přikloní se k náboženství satana a bude pronásledovat všechny, kdo satanu neslouží.

Pouze málo vysoce postavených komunistických vůdců bylo nebo je uvědomělými satanisty. Existuje však i podvědomý satanismus, stejně jako jsou lidé, kteří

jednají jako křesťané, aniž by vědomě vyznávali Kristovo náboženství. Člověk může být nevědomým satanistou, aniž by o takové víře kdy slyšel. Je tomu tak, když nenávidí pojem Boha a jméno Kristovo, když žije, jako by byl pouze hmotou, když popírá náboženské a mravní zásady.

Tvor může opustit Boha. Bůh však své tvory nikdy neopustí. Poslal na svět svého Jednorozeného Syna Ježíše Krista.

Vtělená láska a soucit žily na zemi životem chudého židovského chlapce, pak prostého tesaře, a nakonec Učitele spravedlnosti. Utlačovaný člověk nemůže sám sebe zachránit, stejně jako se tonoucí nedokáže sám vytáhnout z vody. A tak Kristus, který všem našim vnitřním rozporům rozumí, na sebe vzal všechny naše hříchy, včetně hříchů Marxe a jeho stoupců, a vzal na sebe trest za to, co jsme udělali my. Svou smrtí na kříži Kalvárie nás vykoupil z našich hříchů po hrozném utrpení, ponížení a bolesti. Dostali jsme jeho příslib, že každému, kdo v Něho věří, budou odpuštěny hříchy a bude s Ním žít věčným životem v ráji.

I vyložení marxisté mohou být spaseni. Dva laureáti Nobelovy ceny ze Sovětského svazu, Pasternak a Solženicyn, vyznali svou víru v Krista poté, co popsali neslýchané zločiny, ke kterým vede satanský marxismus. Křesťankou se nakonec stala i Světlana

Allilujeva, dcera nejhroznějšího vraha celých mas obyvatelstva.

Připomeňme si tedy, že Marxovým ideálem bylo zřítit se do propasti a strhnout za sebou celé lidstvo. Nenásledujme ho na této cestě záhuby, ale následujme Krista, který nás vede vzhůru do výšin světla, moudrosti a lásky, do nebe a k nevýslovné slávě.

* * *

Toto je třetí, rozšířené vydání mé brožury. První dvě vydání vyvolala zajímavou odezvu. Mnozí čtenáři ji přivítali jako nový objev v chápání marxismu a poskytli mi cenné informace, kde hledat nový materiál.

Jistý Holanďan příkladného života věnoval této problematice několik sloupců v teologickém časopise ve snaze snížit význam tohoto objevu na minimum. Připouští, že se Marx zabýval černou magií, ale to podle jeho názoru znamená jen málo. "Všichni lidé jsou hříšní a mají nečisté myšlenky. To by nás nemělo trápit."

Je sice pravda, že všichni lidé jsou hříšní, ale zdaleka ne všichni jsou zločinci. Všichni lidé jsou hříšníci, někteří z nich dokonce vrazi, a někteří hříšní soudci je mohou za to relativně spravedlivě odsoudit. Zločiny komunismu však zůstávají nepřekonané. Jaký jiný politický systém kdy za půl století stačil zničit šedesát milionů lidí, jako to udělala sovětská

vláda?[71] Dalších šedesát milionů bylo zničeno v rudé Číně.

Existují různé stupně hříšnosti a zločinu. Zločin dovršil ve velké míře satanský vliv na zakladatele dnešního komunismu. Hříchy marxismu, stejně jako hříchy nacismu, překračují obvyklou míru. Mají satanský charakter.

Dostal jsem také dopisy od satanistů hájících své náboženství. Jeden z nich píše: “Na obranu satanismu stačí Bible. Jen si vzpomeňte na tisíce lidí, údajně stvořených k obrazu Božímu, kteří byli zničeni ohněm a sírou (Sodoma a Gomora) anebo smrtonosným morem. Pomyslete nakonec na vyhubení veškerého obyvatelstva Země s výjimkou Noema a jeho rodiny. Všechny tyto devastace spáchal “milosrdný” (Pán) Bůh Jehova. Co by udělal nemilosrdný Bůh? Ale v celé Bibli není ani jedna zmínka o smrti, kterou by způsobil satan!!! Ať žije satan!”

Tento satanista nestudoval Bibli příliš pečlivě. Smrt přišla na svět skrze lstivost satana, který svedl Evu ke hříchu. Náš satanista své závěry příliš uspěchal. Bůh své tvůrčí dílo ještě nedokončil.

Každý obraz je na začátku nevýraznou směsí chaotických čar a teček. Leonardo da Vinci potřeboval dvacet let na to, aby namaloval svou krásnou Mona Lisu. Také Bůh tvoří postupně. Tvoří bytosti a ničí je, aby jim dal novou podobu. Semeno, ve kterém není

ani krása, ani vůně, zanikne jako semeno, než se z něho stane krásná květina s půvabnou vůní. Houšenka musí pojit, aby se proměnila v krásného motýla. Bůh nechal člověka projít očistným ohněm utrpení a smrti. Apoteózou stvoření bude nové nebe a nová země, kde zvítězí spravedlnost. Potom budou ti, co následují satana, trpět na věčnosti výčitkami svědomí. Být satanistou je nebezpečný omyl.

Ježíš trpěl bičováním a smrtí na kříži. Ale ten, kdo chce Boha poznat, se musí podívat až za hrob, na Jeho Vzkříšení a Nanebevstoupení. Naopak ti, co připravovali Jeho smrt, přinesli lidu jen zkázu chrámu a záhubu duší.

Naši protivníci se snaží porozumět Bohu rozumem, který na to pro stvořené bytosti nestačí. Boha lze poznat pouze věřícím srdcem.

Jeden Jamajčan se ptá, jestli Amerika, která jeho zemi vykořisťuje, může být stejně posedlá satanem jako Marx. Samozřejmě že ne. Američané jsou hříšníci, stejně jako všichni ostatní. Ale titul satanista se vztahuje pouze na ty, co d'ábla uctívají vědomě. V Americe je malá skupina ctitelů satana, ale většina Američanů d'ábla neuctívá.

Dostal jsem také dopisy od marxistů. Nejpozoruhodnější list přišel z Nigérie, od člověka, který dvacet let vedl odbory. Mé knihy ho přivedly ke Kristu.

* * *

Vydávám toto třetí vydání své brožury v naději, že satanistům a marxistům pomůže nalézt Ježíše.

Je zcela zřejmé, že srovnávat Ježíše s Marxem nelze. Ne že by byl Kristus větší nebo lepší než Marx, ale patří do úplně jiné kategorie. Marx byl člověkem a velmi pravděpodobně ctitelem “nečistého ducha”. Ježíš Kristus je Bůh, který se ponížil do lidské přirozenosti, aby člověka spasil.

Marx vybízel k vytvoření ráje na zemi. Když se o to sovětská vláda prakticky pokusila, vytvořila peklo.

Království Kristovo není z tohoto světa. Je to království lásky, spravedlnosti a pravdy. Vyzývá všechny, včetně marxistů a satanistů: “Pojďte ke mně všichni upracovaní a obtěžkaní, a já vám dám odpočinout” (Mt 11,28). Věřte v Něho a budete mít věčný život v Jeho nebeském ráji.

Křesťanství a marxismus se nemohou shodnout, stejně jako se nemůže shodnout Bůh a ďábel. Kristus přišel, aby “zničil skutky ďábla”(1 Jan 3,8). Následováním Krista se křesťané snaží zničit marxismus jako učení tím, že každého marxistu milují a snaží se ho přivést ke Kristu.

Někteří tvrdí, že jsou marxisté a křesťané zároveň. Tím klamou buď ostatní, nebo sami sebe. Křesťan nemůže být marxistou, protože nemůže být ctitelem ďábla.

Mezi komunismem a křesťanstvím je propast, kte-

rou lze překlenout jedině takto: Marxisté se musí vzdát svého učitele, kterého inspiroval ďábel, vyznat se ze svých hříchů, činit za ně pokání, a stát se následovníky Krista. Hlavním cílem křesťana je jim v této práci pomoci.

Marxisté se zabývají řešením sociálních a politických problémů. Ale tyto problémy je se musí řešit jinak než marxistickou vychytralostí. Pro Marxe byl socialismus pouze záminkou; cílem byl démonický plán zničit lidstvo navždy. Kristus touží po naší věčné spáse.

* * *

Předloženou práci lze dále prohloubit a rozšířit. Zmínil jsem se o vztahu mezi Marxem a Darwinem. Darwinismus je vědeckou teorií, která může být pravdivá nebo nepravdivá, avšak nemůže mít žádný politický, ekonomický nebo náboženský podtext. Mnozí jsou ochotni souhlasit, že Bůh stvořil nám známý svět, avšak v dlouhém procesu evoluce.

Jak se ale stalo, že se třeba Stalin – po setkání s pracemi Darwina – stal revolucionářem?[72] Ještě jako student na pravoslavném semináři chápal Darwina tak, že nejsme stvořením Božím, ale výsledkem vývoje vedeným nelítostnou konkurencí. Přežívá jen nejsilnější a nejkřutější. Přijal názor, že morální a náboženská kritéria nehrají v přírodě žádnou

roli a že člověk je součástí přírody stejně jako ryba nebo opice. Proto ať žije krutost a nedostatek soucitu.

Darwin napsal vědeckou práci. Jejím konečným výsledkem bylo vyhlazení desítek milionů nevinných lidí. Stal se duchovním otcem největšího vraha národů v dějinách.

Doba, ve které žil Marx, byla dobou probuzení zájmu o satanismus v různých částech světa a oblastech života. Během tohoto období napsal francouzský básník Baudelaire své "Květy zla", kde otevřeně prohlásil, že je na straně nemravnosti. Ruský básník Sologub napsal: "Mým otcem je ďábel". Další ruský básník Brjusov chválil současně Boha i ďábla.

Ďábelské síly připravily Rusko na vítězství marxismu. Spisovatel Alexej Tolstoj popsal duchovní stav před-revolučního Ruska jako dobu, kdy láska, laskavost a zdravé city byly chápány jako slabost nebo zaostalost. Dívky skrývaly svoji nevinnost a manželé svou vzájemnou věrnost. Touha po rozkladu byla považována za dobrý vkus a neurastení za znamení bystroti mysli. Tomu učili noví spisovatelé, kteří se náhle a z ničeho nic objevili. Lidé vynalézali neřesti a zvrácenosti a starali se pouze o to, aby nevypadali příliš ctnostně. Darwinismus ve školách a šíření nemravnosti vydláždily cestu pro vliv satanského marxismu v Rusku.

Marx byl dítětem té samé doby, která nám dala Nietzscheho (oblíbeného filozofa Hitlera a Mussoliniho), Maxe Stirnera, extrémního anarchistu, a Oscara Wilda, prvního hlasatele svobody pro homosexuály (neřest, která se dnes rozlezla i mezi duchovenstvem). Všichni na tato hlediska si zaslouhují další výzkum. Apeluji na vědce, aby se toho ujali.

Pro nás řadové věřící, pro které slova modlitby “A vysvobod’ nás od zlého” znamenají mnoho, může existovat jen jeden praktický závěr: chránit sebe i společnost před falešnými naukami, před zvráceným uměním, které nám pod rouškou krásy podává zlo, a před nemravností v životě. Pak se nemusíme bát satanových triků.

Francouzský revolucionář Babeuf napsal: “Láska k revoluci ve mně zabila veškerou ostatní lásku a učinila mě krutým jako ďábel.” Marx byl vášnivým obdivovatelem Babeufa. Jeho úmyslem bylo propagovat takovou lásku k revoluci, která by změnila lid a vedla ho k nestvůrné nenávisti k ostatním. Ježíš Kristus naopak řekl: “Učte se ode mě, neboť jsem mírný a pokorný v srdci”(Matouš 11,28).

Stojíme před volbou: být krutými jako ďábel, anebo lidmi svaté lásky s pokojem v srdci, kteří následují Krista.

* * *

A pár slov na závěr. Nejdůležitější jsem si ponechal až na konec.

Ježíš oslovil církev v Pergamonu (město Pergamon v Malé Asii) velmi podivnými slovy: “Vím, že bydlíš tam, kde je satanův trůn”(Zj. 2,13). V těchto dávných dobách byl Pergamon zjevně centrem satanského kultu. V posledním vydání Baedekerova turistického průvodce po Berlínu se píše, že od roku 1944 se Pergamonský oltář nachází v jednom z berlínských muzeí. Vykopali ho němečtí archeologové. Za Hitlerovy satanské vlády byl oltář přemístěn do centra nacistického Německa.

Tím ale příběh o satanově trůnu nekončí. Švédské noviny Svenska Dagbladet oznámily 27. ledna 1948 následující:

1. Po dobytí Berlína přesunula sovětská armáda původní satanův trůn do Moskvy. (Je zvláštní, že Pergamonský oltář nebyl dlouhou dobu vystaven v žádném ze sovětských muzeí. Proč se tedy musel stěhovat do Moskvy? Již výše jsem uvedl, že někteří vysocí hodnostáři sovětské hierarchie praktikují satanské rituály. Chtěli si snad uchovat Pergamonský oltář pro svou vlastní potřebu? Je zde mnoho nejasného. Ani fragmenty tak vzácného archeologického nálezu většinou nezmizí beze stopy, protože jsou chloubou muzea, které je uchovává).

2. Architekt Ščusev, který postavil Leninovo mauzoleum, si pro náhrobek vzal za vzor Pergamonský oltář. To bylo v roce 1924. Je známo, že Ščusev poté obdržel všechny potřebné podklady od Fredericka Poulsena, který byl uznávanou autoritou v archeologii.

Tisíce sovětských občanů stojí každý den ve frontě na návštěvu tohoto satanova chrámu, kde je vystavena Leninova mumie. Hlavy států a církevní představitelé z celého světa vzdávají hold Leninovi, který spočívá ve zdech pomníku postavenému satanovi. Není dne, aby toto místo nebylo vyzdobeno květinami, zatímco křesťanské chrámy na témže Rudém náměstí v Moskvě byly už dávno proměněny v muzea.

Satan vládne v Sovětském svazu tím nejviditelnějším způsobem. Satanský oltář v Pergamonu byl jedním z mnoha svého druhu. Proč se Kristus pozastavil právě nad ním? Zřejmě ne proto, že by hrál vedlejší roli. Jeho slova byla prorocká. Kristus mluvil o tom, že nacismus a komunismus tento oltář uctívají.

V boji křesťanství proti komunismu nebojují věřící "proti krvi a tělu, ale proti démonickým vrchnostem, mocnostem temnoty a vládcům tohoto světa, proti duchovním silám zla v říši nebeské." (Ef. 6,12).

Zde na zemi si musíme vybrat ne mezi abstraktním zlem a dobrem, ale mezi Bohem a d'áblem. Marx

věřil v Boha a nenáviděl ho. Věřil současně v d'ábla a uctíval ho i v dospělosti, jak ukazuje toto dílo. Průměrní, obyčejní marxisté a sympatizanti této doktríny by neměli Marxe v tomto duchovním omylu následovat. Stůjme na straně Nositele Světla – Ježíše, proletáře – a ne na straně představitele buržoazie, Marxe, který přináší tmu.

* * *

Literatura

- [1] K. Marx a F. Engels. Sočinenia. Vyd. 2. Sv. 1. Moskva 1956, str. 415.
- [2] Sermon from St. Mary's, Fontana, Londýn, 1968.
- [3] Archiv K. Marxe a F. Engelse. Pod red. D. Rjazanové. Kniha 3. M.-L., 1927, str. 298.
- [4] Tamtéž, str. 298–299.
- [5] Tamtéž, str. 296.
- [6] Viz kapitál, část 1, oddíl IV.
- [7] Archiv K. Marxe a F. Engelse, kniha 3, str. 302.
- [8] K. Marx. Collected Works. Sv. 1. New York, International Publ., 1974.
- [9] Viz v knize: O. Korňju. K. Marx a F. Engels. život a činnost. Překlad z němčiny. Moskva, nakladatelství zahraniční literatury, ročník 1, 1959, str. 108.

- [10] Robert Payne. Marx. W. H. Allen, Londýn, 1968, str. 69, 73.
- [11] K. Marx a F. Engels. Z raných děl. M., 1956, str. 12.
- [12] Tamtéž, str. 24.
- [13] E. Marx. Der Mohr und der General. Erinnerungen an Marx und Engels. Berlín, Dietz Verlag, 1964.
- [14] Robert Payne. Marx. Simon a Schuster, New York, 1968.
- [15] Citováno v předmluvě T. Oizermana v knize: O. Korňju. K. Marx a F. Engels. život a činnost, díl 1. M., 1959, str. 29.
- [16] Marx-Engels. Historisch-kritische Gesamtausgabe. Hrsg. von David Rjazanov. Marx-Engels Verlagsgesellschaft. Berlín, 1929. Abt. 1, Band 1, Halbband 1. Str. 261–263.
- [17] Gespräche mit Marx und Engels. Insel Verlag, Frankfurt/M., 1973, str. 17.
- [18] James Hastings. Encyclopaedia of Religion and Ethics. New York, Charles Scribner's Sons. 1921.
- [19] M. Bakunine. Oeuvres R. W. Stock, Paříž, 1895. Sv. 1, str. 270.

- [20] Citováno v knize: R. Gul. Dzeržinskij. New York, nakladatelství Most, 1964.
- [21] Gespräche mit Marx und Engels, str. 407.
- [22] Philosophy of Communism, od Charlese Boera. Fordham Univ. Press N. Y. 1952.
- [23] D. McLellanová. Marx before Marxism. Harper and Row, 1970.
- [24] Tamtéž.
- [25] A. Künzli. Karl Marx: eine Psychographie. Europa Verlag, Zürich, 1966.
- [26] O. Rjazanov. K. Marx als Denker, Mensch und Revolutionär. Verlag für Literatur und Politik, Wien, 1928.
- [27] Engels. "Der Triumph des Glaubens". In: Marx-Engels. Historisch-kritische Gesamtausgabe. Berlin, 1930. Abt. 1, Bd. 2. Str. 268–269.
- [28] Franz Mehring. Karl Marx. Dietz Verlag, Berlin, 1964, str. 97.
- [29] Marx-Engels, historisch-kritische vollständige Ausgabe, Marx-Engels Verlagsgesellschaft, Frankfurt/M., 1927, Bd. 1, 1.
- [30] Moses Hess. Ausgewählte Werke. Joseph Melzer, Kolín nad Rýnem, 1962.

- [31] K. Marx a F. Engels. Sočinenia. Izd. 2. T. 20. Str. 347.
- [32] Marx-Engels Gesamtausgabe, Berlín 1930. Abt. 1, Bd. 2. částečně přeloženo v knize: O. Korňju. K. Marx a F. Engels. život a činnost. Svazek 1, str. 129 (pozn.).
- [33] K. Marx a F. Engels. Z raných spisů, str. 464–465.
- [34] R. Bauer. Genie und Reichtum. Bertelsmann, Gütersloh und Wien, 1971.
- [35] K. Marx o Rusku. Kanada, nakladatelství Zarja, 1972. Str. 51 ff.
- [36] Citováno v: New York Times, 25. června 1963.
- [37] The Life of Eleanor Marx, Chiushicki Tsuzuki, Clarendon Press, Oxford, 1967.
- [38] Citováno v: “The Prince of Darkness” od F. Tatforda.
- [39] S. M. Riis. Karl Marx, Master of Fraud. Speller, N. Y. 1962.
- [40] Marx a Engels. Vollständige Werke. Východní Berlín, 1967–1974. Zusatzband 1, str. 654.
- [41] F. Mehring. Karl Marx. Dietz-Verlag, Berlín, 1964, str. 8, 10.

- [42] Walter A. Kaufman. Hegel. Doubleday, Garden City, New York, 1965, str. 289.
- [43] Lenin. Polnoe sobranie sočinenij. Ed. 5. T. 45. M., 1964, str. 86.
- [44] Tamtéž. T. 54, str. 87.
- [45] Douglas Hunt. Researches in the Sphere of the Occult.
- [46] A. Künzli. Karl Marx, eine Psychographie, str. 341-389.
- [47] Fritz J. Raddatz. Karl Marx. Hoffmann a Campe, Hamburk, 1975, str. 256–344.
- [48] Marx, Engels. Werke. Dietz-Verlag, Berlín, 1972, Bd. 30, str. 578.
- [49] George Katkov. The Trial of Bukharin. Stein and Day, New York, 1969.
- [50] Viz: A. Avtorchanov. Původ partokracie. Frankfurt, nakladatelství "Posev", 1973.
- [51] Mao Tze-tung, von M. Zach. Bechtle Verlag, München.
- [52] Bertram Wolf. Three Who Made the Revolution. Dial Press, New York, 1948.
- [53] Zpětný překlad z angličtiny.

- [54] Rhein–Neckar Zeitung, 2. února 1968.
- [55] Citát v knize: Svatý. Dm. Dudko. O naší naději. Rozhovory. Paříž, YMCA-press, 1975.
- [56] I. R. Šafarevič. Zakonodatel'stvo o religii v SSSR. Zpráva Výboru pro lidská práva. Paříž, YMCA-Press, str. 44.
- [57] Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain, Sheila Ostrander a Lynn Schröder. Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice Hall, 1970.
- [58] "Politischer Katechismus". Hsgb. Karl M. Michel. Insel Verlag. Frankfurt/M. 1966.
- [59] Moses Hess. "Rom und Jerusalem" – "Ausgewählte Schriften". Joseph Melzer, Köln, 1962.
- [60] Všechny citáty z: Moses Hess. Gesammelte Werke, Bechtle Verlag, München.
- [61] D. McLellanová. Marx before Marxism.
- [62] Marx-Engels Gesamtausgabe. Dietz-Verlag, Berlín, 1975. Abt. 1, Bd. 1. Str. 644.
- [63] M. Hess. Ausgewählte Schriften. Str. 55–80.
- [64] Viz první svazek prvního sovětského vydání spisů Marxe a Engelse. Moskva, 1927–1935.
- [65] La Revue, No. 1, str. 288.

- [66] Niederrheinische Volkszeitung. 15. července 1862.
- [67] Rheinische Jahrbücher. Bd. 1, 1845.
- [68] Moses Hess. Briefwechsel. Mouton, Gravenhage, 1959, str. 413.
- [69] G. W. F. Hegel. Fragment über Volksreligionen und Christentum. Suhrkamp Verlag, Frankfurt/M., 1971. Bd. 1, str. 35-36.
- [70] Trevor Ravenscroft. Der Speer des Schicksals. Econ Verlag, Düsseldorf, 1974.
- [71] A. Solženicyn. Souostroví Gulag. III-IV. Paříž, YMCA-Press, 1974.
- [72] Millers, Roberts a Schulman. The Meaning of Communism, Silver Burdett and Co. Publ. House, 1963.

Rejstřík

- Bakunin, M., 17, 18, 38, 57
Bauer, B., 21, 23, 25
Ce-tung, Mao, 40
Darwin, C., 39, 50, 69, 70
Engels, F., 14, 22–29, 33, 50, 51, 57, 62
Feuerbach, L., 21
Freiligrath, F., 38
Hegel, G. W. F., 13, 30, 58, 61
Hess, M., 5, 15, 16, 18, 24, 50, 51, 53–62
Kant, I., 59
Lassalle, F., 38, 60
Lenin, V. I., 34, 35, 73
Liebknecht, K., 38
Lucifer, 6, 17, 24
Marx, K., 1–24, 28–36, 38, 39, 49–51, 53, 54, 57–62, 64, 65, 67–71, 73, 74
Oulanem, 6–11, 15
Proudhon, P.-J., 17–19
Solženicyn, A., 38, 41, 64
Stalin, J. V., 9, 34, 40, 69
Troický, L., 41

Karel Marx?

Už jste se někdy podivili, jak mohla filozofie nenávisti, totiž marxismus, ovládnout celé dvacáté století? Nejenže tato doktrína dokazatelně zbídačila všechny, kteří se pod ní octli, ale působí až dodnes. Tato knížka přináší možnou odpověď.

O zakladateli marxismu bylo napsáno již mnoho knih, které se honosí jménem “Karel Marx”. Pro rozlišení jsem jako překladatel připojil k stejnojmenné samizdatové knížce Georgije Marčenko podtitulek “Temné pozadí marxismu v černé magii”.

Podle informací z několika věrohodných pramenů byl Marčenko etablovaným členem komunistické strany SSSR. Jako marxistický historik s neporušeným kádrovým profilem dostal neomezený přístup k veřejnosti dosud uzavřenému archivu Karla Marxe v Moskvě. Při systematickém zpracovávání tohoto materiálu zjistil Marčenko, že z Marxova díla byl publikován jen malý zlomek a že si mnoho dokumentů protirečí s jejich oficiálním výkladem. Když se Marčenko dozvěděl, že se Marx – původně hluboce věřící křesťan – stal veleknězem satanského kultu, zhroutil se. Vystoupil z komunistické strany a své nálezy začal publikovat v samizdatu. Za tuto aktivitu byl Marčenko těžce pronásledován. Kéž tato oběť nevyzní nadarmo!

David Tománek

Chicago, květen 2022